Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Sosyalist

KURUCUSU: Dr. HİKMET KIVILCIMLI
SAYI: 54 21 Şubat 1978 Salı FİATI: 300 Krş.

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ!

Kıvılcım Yayınları / 8

finans-kapital ve türkiye

Dr. Hikmet KIVILCIMLI

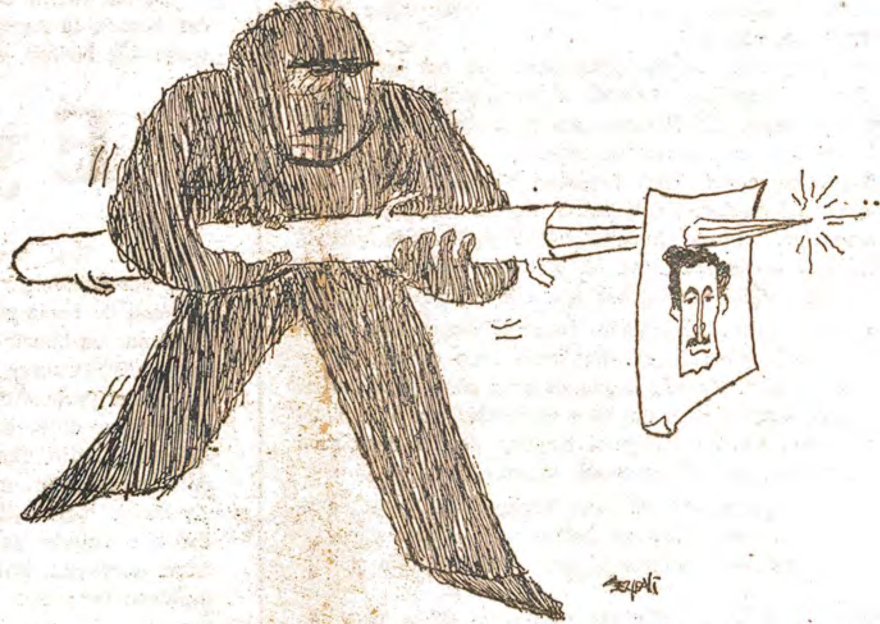
— Çıkıyor —

İsteme Adresi: Kıvılcım Yayınları, Koska Cad. Saracoğlu İşhanı No. 32/4, Daire 10 Laleli/İSTANBUL

Hükümet İMF'nin kapısında:

BOĞAZIMIZDAKİ BORÇ İLMIĞI DAHA DA SIKILACAK...

FİNANS-KAPİTAL DÜN İSTEDİKLERİNİ MC ELİYLE UYGULATABİLİYORDU. BUGÜN MC ELİYLE UYGULATAMAYACAĞI İÇİN CHP'Lİ BİR HÜKÜMET KURDU. YARIN CHP ELİYLE UYGULATAMAZ OLUNCA BAŞKA BİR FORMÜLÜ UYGULAMAYA KALKAR. ANCAK BU FORMÜLÜN FAŞİZM OLACAĞI BELLİDİR.

Finans - kapital tüm öz partilerini domuz topu gibi kaynaştırıp, kenef işaretinin gavurcası WC benzeri MC'yi niye kurmuştu?.. Tahakkümünü sürdürebilmek için. Niye yıktı?.. Yine tahakkümünü sürdürebilmek için. Niye CHP'li bir hükümet kurdurdu? Yine tahakkümünü sürdürebilmek için.

Bunlar bir çelişki değil mi. Evet ama kafadan uydurma değil, hayatın canlı çelişkisi. Hayatın kuralı.

Diyalektik mantık ve metodun evrencil kuralıdır: Herşey zıddına döner. Dün doğru olan bugün yanlış olur. Bugün yanlış olan yarın doğru olur. Bu zıddına dönüşler kavranamazsa hiç bir toplumsal olay açıklanıp karşısında doğru bir tavır alınamaz.

Finans - kapital dün isteklerini MC eliyle uygulatabiliyordu, bugün MC eliyle uygulatamıyacağı için CHP'li bir hükümet kurdurdu. Yarın CHP eliyle de uygulatamaz olunca başka bir formülü piyasaya getirir. Ancak bu formülün bir faşizm olacağı bellidir.

Finans - kapitalin ideologlarından, NATO çevrelerinin yakın adamı, İnönü'nün damadı, Kontenjan senatörü M. Toker sözcüsü olduğu parababalarının Ecevit'i ne gibi bir düşünceyle iktidara ortak ettiklerini sözünü esirgemeden şöyle yazıyor:

«Ecevit, elindeki iki spektaküler manevra imkânına güvenmektedir. Yeni devalüasyon dahil, IMF'nin üzerinde kesin ısrar ettiği ekonomik önlemleri kabul edecektir. Bu, Türkiye'ye kredilerin derhal açılmasını sağlayacaktır. Döviz darboğazı dönülecektir. Bir bankalar konsorsiyumu bunun ayrıntılarını bile hazırlamıştır. İş, IMF'nin yeşil ışığını yaktırabilecek cesarette hükümet olmaktır. Demirel'in tab'ı buna elverişli değildir. Ecevit'inki elverişlidir.»

«İkinci spektaküler manevra imkânı Türk - Yunan ilişkilerindedir. Ecevit'in geçenlerde New - York Times gazetesine verdiği bir demeç dikkat çekicidir. CHP genel başkanı iktidarı tekrar ele geçirirse, 'Amerikan Kongresi'nin Türkiye'ye askerî yardım sağlayan bir anlaşmayı tasdik etmesini beklemeden' Kıbrıs sorununa bir çözüm arıyacağını söylemiştir. Gazete ekliyor: "Demirel beklemeyi tercih etmiştir."»

«Ecevit, başbakan olur olmaz Yunanistan'a karşı bilhassa Amerika'yı çok etkileyecek bir barış taarruzuna geçecektir ve ambargoyu sökecektir. CHP Genel Başkanı bunun senaryosunu yazmakta ve mizansenini yapmakta E. Sedat'tan daha az mahir değildir. Bu da Demirel'in elinden gelmeyecek bir güçtür.»

Bunlar Ecevit daha Başbakan olmadan Parababalarının yazdıkları. Adamların dedikleri teker teker çıkıyor. Ecevit başbakan olur olmaz tıpkı yazıda belirtildiği gibi sözümona «barış taarruzuna» geçti ve bu NATO ve Amerika'nın hoşuna gitti. Almanya arabuluculuğa soyundu.

Parababalarının anti - komünist yazarı bir de Ecevit'in IMF'nin taleplerini yerine getireceğini söylüyor. Bu dedikleri de aynen çıkıyor.

IMF'nin istekleri nelerdi? Bunları bizim parababaları kendi istekleri olarak sunduklarına göre tek tek ele alalım.

Türkiye'nin finans - kapitalistler zümresinin görüşlerini yekten açıklayan bir dernek olan Türkiye Sanayici ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) bir rapor hazırlamıştı. Adı: «1978'e Girerken Türk Ekonomisi». Orada şu görüşler, ya da daha doğrusu direktifler okunuyor:

«Enflasyonun % 40'lara ulaştığı bir konjonktürde, tasarruf sahiplerinin sınırlı tasarruflarına % 3 faiz ödemek hem çelişkili hem de sosyal bakımdan hatalı bir uygulamadır.»

Yani parababaları faiz oranla-

(Devamı 3. Sayfada)

DÖRT DAKİKADA HALKIN CEBİNE İNEN EL

PARLAMENTERLER KENDİLERİNE SAYISIZ ÇIKAR SAĞLAYAN KANUN TASARISINI 4 DAKİKADA KABUL ETTİLER.

Büyük Millet Meclisi'nin 8. şubat. 1978 tarihli oturumunda, bir kanun teklifi yıldırım hızıyla, dört dakikada kabul edilip, Cumhuriyet Senatosu'na gönderildi.

Çalışan yığınlarımızın yararına olan, bir kıdem tazminatının, bir iş kanununun, bir asgari ücretlerin yükseltilmesi kanununun aylarca, hatta yıllarca, Meclis gündeminde bekletildikten sonra resmileştiği ülkemizde, 4 dakikada, yıldırım hızıyla kabul edilen kanunların, bir avuç soyguncu parababalarının yararına olduğu kolayca anlaşılabilir. Halkımızın ekmeğine, aşına el uzatıp, sömürücü vatan hainlerinin ceplerine milyonlar akıtan, yabancı sermayeyi teşvik kanunu, Millet vekillerinin maaşlarına yapılan zammı içeren kanun tasarısı da, aynı hızla 4 dakikada kabul edilmişti.

Milletin Meclisi adına alan bu meclis, halkın yararına olan işleri yıllarca bekletip, halkı oyalarken, bir avuç soyguncu parababasının çıkarına olan işleri, bir oturumda çözümleyerek, Milletin Meclisi değil de, bir avuç parababasının meclisi olduğunu gösteriyor.

4 dakikada kabul edilen, bu son kanun tasarısı resmileştiğinde, eskiden parlamenterlik yapmış kişilerle, bundan sonra görevleri bitip ayrılan bütün milletvekilleri ve senatörler, trenle, vapurla bedava, uçakla indirimli seyahat edebilecekler, indirimli telefon kullanabilip, silah taşıyabilecekler, ailece diplomatik pasaport çıkarabilip, yine ailece yurt içinde ve dışında bedava tedavi olabileceklerdir.

Sayıları şimdilik 2000 i aşan bu kişilere, tanınan bu haklar, devlete milyarlarca liralık gider yükleyecektir. Devletin «70 cente muhtac olduğu» günümüzde, nereden karşılanacaktır bu gider? Yine, işçisiyle, köylüsüyle, dar gelirli memuru, esnafı tüm çalışan insanlarıyla vatandaşlarımızın ekmeğinden, rızkından vergi adı altında çalınan değerlerden tabii ki.

Adı milletvekili, yani halkın vekili, temsilcisi olan bu insanların, adlarındaki millet sözünden başka milletle, halkla ilişkileri yoktur. Halkla ilişkileri, sadece seçimden seçime, halktan oy dilendikleri seçim meydanlarında yaptıkları konuşmalardan ibarettir. Onlar gerek seçim kürsülerinde konuşurken, gerekse meclis kürsülerinde yemin ederlerken, kişi çıkarlarını sınıf veya zümre çıkarlarını düşünmeyeceklerine dair halka söz vermişlerdir, yemin etmişlerdir. Ancak, işe gelince her adım başı, bu sözlerini, yeminlerini çiğneyip, temsil ettikleri sınıf ve zümrenin çıkarları için çalışmışlardır. Ama onlar vargüçleriyle bunu gizlemeye, halk adına iş yaptıklarını ispatlamaya çalışırlar. Bu yüzden de kendi aralarında bol bol kayıkçı döğüşü ile vatanperverlik, milletseverlik yarışı yaparlar. Onların bu kayıkçı döğüşleri, bilinçsiz kitlelere çok hoş ge-

(Devamı 4. Sayfada)

VATAN PARTİSİ ANKARA'DA SOSYALİST BLOK TOPLANTISI YAPTI

Ankara'da kalabalık bir dinleyici topluluğunun katılmasıyla 12 Şubat günü yapılan toplantı, saygı duruşunun arkasından Ankara İl Başkanı S. Eralp'in açış konuşmasıyla başladı. S. Eralp konuşmasına başlarken önce Vatan Partisi'nin sesini yeni duyanların olabileceğine işaret ederek, kısaca Parti tarihini açıkladı.

Daha sonra, emekçilerin, «Sosyalist Parti ve gruplardan bir araya gelmelerini» talep ettiğini söyleyen S. Eralp, konuşmasına devamla **«Sosyalist Partilerimizi ve Parti olmasalar da her biri halkı için canını veren diğer sosyalistlerimizi bu toplantımıza davet ettik. Bir grup hariç, sebebini biz söylemeyelim, Murat Bayrak söylesin; belki ismini duymayanınız vardır diye hatırlatıyorum. Murat Bayrak: Bayrak gazetesi sahibi, Yugoslavya'da Nazi işbirlikciliği yapan, Sancak Tül fabrikalarında komando besleyen, sicilli emekçi düşmanı. Geçenlerde Hürriyet gazetesine verdiği beyanatta şöyle diyor: "Mao'culara yazmak isterlerse gazetemde yer vereceğim, onlar da Sovyet Rusya'ya düşmandır, dolayısıyla bizim müttefikimiz sayılır, onlardan yararlanmamız gerekir". İşte nazi kalıntılarına ve Amerikan Emperyalizmine hizmet durumuna düşen bu grubu davet etmedik. Murat Bayrak'ın bir bakıma uyarısı diyeceğim, inşallah bu arkadaşların kulağına küpe olur»** demiştir.

Konuşmasına devamla S. Eralp, şöyle dedi : **«Niyetimiz sosyalistlerarası kardeşliğin tohumlarını ekebilmek, olumlu bir geleneği başlatabilmektir. Sosyalist Blok'a varabilmek için önce kardeşce tartışmasını öğrenebilmeliyiz, fikirlerimizi dostça yarıştırmasını öğrenebilmeliyiz.»**

İl Başkanının açış konuşmasını tamamlamasından sonra politik durum, CHP'yi değerlendirmek ve Vatan Partisi'nin Cephe üzerine görüşlerini açıklamak üzere Genel Başkan M. Özler kürsüye davet edildi.

Memleketin içine düşürüldüğü bunalımı rakamlarıyla açıklayan, iki yıl hiç harcama yapılmazsa ancak borçların ödenebileceğini, Türkiye'nin bütün insanlarıyla en azından iki yıl ipotek edildiğini söyleyen Vatan Partisi Genel Başkanı, CHP hükümetinin kuruluşu ile ilgili olarak: **«Halkın isteği yanına parababalarının isteği de katıldı. Dolayısıyla da bu CHP hükümetinin alın yazısı oldu»** dedi.

M. Özler **«Bu denge politikası, bu arafatta politika ne kadar gider bilemeyiz. Müslümanlıkta bile arafatta durmak günahtır»** diyerek, «hü

(Devamı 3. Sayfada)

Vatan Partisi'nin Ankara'da düzenlediği SOSYALİST BLOK toplantısı.

«Türkiye» «İşçi» «Köylü» Partisi kuruldu

1971 de Dr. Hikmet Kıvılcımlı ve SOSYALİST gazetesi tarafından «CİA Sosyalizmi» olarak teşhir edilen Maocu hareket, 28 Ocak 1978 günü legal partisini kurduğunu ilan etti.

«CİA Sosyalizmi»nin legal parti (TİKP) ve günlük gazete («Aydınlık») gibi yeni avadanlıklarla yapmaya çalıştığı bu atılımın üzerinde durmak gerekir. Parababaları, sosyalizmin güç ve itibar kazanması üzerine CİA sosyalizmini daha etkili ve güçlü araçlarla piyasaya sürüyorlar; böylece yükselen bunalımda daha da güçlenen halkın devrimci öfkesini saptırma amacındalar. Yine, uluslararası finans-kapitalin anti-komünizm ve anti-sovyetizm silahı ile yürütmeye çalıştığı Sovyetler Birliği düşmanlığı ve komünizm düşmanlığı şimdi artık «sosyalizm» maskesi ile yürütülmeye çalışılıyor. TİKP adlı Parti tüm «devrimci» görünümüne rağmen bu gerici ve karşı-devrimci amaçlara hizmet için «görev»e koşuluyor. Bugüne kadar ilerici, demokrat ve sosyalist her hareketi baltalamayı baş görev sayan Maocu akım, belli ki bugünden sonra provokasyonlarını, baltalamalarını, hedef şaşırtmalarını daha etkin bir şekilde sürdürme niyetinde.

Kuruluş Bildirisinde Parti'nin, son amacı **«sınıfsız toplumu gerçekleştirmek»** olarak konulmakta. Yine aynı bildiride TİKP'nin **«Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü'lerden devraldığı bayrağı Türkiye halkının elinde zafere ulaştıracağı»** ilan edilmektedir. Yine parti daha adı ile, **«Türkiye»**nin, **«İşçi»**nin ve **«Köylü»**nün partisi olduğu iddiasındadır. Maocu çizginin, işçi sınıfının siyasî mücadelesinin nihai hedefi olan sınıfsız toplumu gerçekleştirme iddiası, Türkiye İşçi Sınıfının önderlerinden bazılarının «mirasçısı» pozunu takınması, Türkiye İşçi Sınıfını ve Köylülüğünü temsil iddiası altında yatan gerçekliği en kesin bir şekilde kavramak gerek.

Dr. Hikmet Kıvılcımlı, 1971 de CIA Sosyalizmi olarak teşhir ettiği Maocu çizginin, bu ikiyüzlülüğünü, «devrimci» maskesini, «devrimci» keskinliğini ve bunun altında yatan gerçekliği şu ben-

(Devamı 3. Sayfada)

TEP 1. OLAĞAN KONGRESİ YAPILDI

12 Şubat 1978 tarihinde Türkiye Emekçi Partisi birinci olağan kongresi yapıldı. Kongreye diğer siyasî eğilimlerden Vatan Partisi ve Kurtuluş adına birer konuşmacı, konuk olarak katıldılar.

Vatan Partisi adına, Genel Sekreter Feridun Şakar konuştu. F. Şakar konuşmasında «Türkiye'nin ekonomik ve politik buhranının hızla büyüdüğünü, finans - kapital iktidarlarının yönetemez duruma geldiklerini, bu durum karşısında emekçi sınıfların devrimci tepkilerine önderlik edebilmek için, sosyalistlerin bir an önce Sosyalist Blok'u gerçekleştirmelerinin gerekliliğini anlattı. F. Şakar sözlerine devamla, «Vatan Partisi'nin bu yoldaki mücadelesinde, en fazla TEP'den yardım ve destek gördüklerini, bu çabaya TEP in samimiyetle katılışını sevinçle karşıladıklarını» söyledi.

(Devamı 3. Sayfada)

sosyalist yorum

Bülent Ecevit Başbakan olduktan sonra, Türkiye'nin tarihindeki en ağır bunalımı demokratik yollardan aştığını sık sık yineledi. Bunalımın «demokratik yollardan» *aşıldığı bir yana, bunalım aşıldı mı?.. Hayır.*

Bunalım aşılmadı ama Ecevit'in bu yargısı küçük-burjuva aydın çevrelerce doğru imiş gibi benimsendi. Aydınların, küçük burjuvazinin karekteri budur. Onlar «sağ duyu»larına öyle güvenirler ki, en akıl almaz yargıları aklın son harikası diye alkışlarlar, o fikirlerin peşinden giderler.

Gerçekte o yargıların, fikirlerin doğru olup olmadığını anlamak için üzerlerinde azıcık kafa patlatmak, kağıdı kalemi ele alıp bir iki hesap yapmak yeter de artar bile.

bunalım geçti mi?

Bunalım geçti mi? Hayır. Aksine gittikçe ağırlaşıyor. Ecevit «geçti» diyerek yem borusu çalıyor. Bunalımın geçip geçmediğini anlamak için biraz hesap işleri yapalım.

Şu soruya cevap arıyalım: Türkiye'nin 1978 yılında, içinde bulunduğumuz yılda, ne kadar döviz gereksinmesi vardır?

Diyelim ki Türkiye 1978'de iyice sıktı, yanlızca petrol, ilaç, oto parçası, kimyevi gübre ham maddesi ithaliyle yetindi. Yine de ithalat en az beş milyar tutar. Ve yine diyelim ki çok iyi bir ihracat yaptı, ürünler iyi para etti. İhracat olsa olsa iki milyar dolar gelir getirebilir. Aradaki fark üç milyar dolardır.

Bu üç milyar dolar yanlızca 1978 yılında ithalat ve ihracat farkından doğan bir açık olacaktır. İş bu kadarla kalsa amenna.

Biliniyor. Türkiye'nin bir sürü borçları var. Bu borçların her sene vadesi dolan bölümlerinin ana para ve faizlerini ödemek gerekir. İşte bu borçların tutarı ne kadar? Bir de ona bakalım.

Meşhur DÇM (Dövize Çevrilebilir Mevduat) borçlarının 1978 yılında ödenmesi gereken miktarı tam 1 milyar 100 milyon dolardır. Bir de DÇM dışı olan diğer devletlere, bankalara ve uluslararası finans gruplarına olan borçların 1978'de ödenmesi gereken ana para ve faiz tutarı: 613 milyon dolardır.

Şimdi bütün bunları toplayarak sadece 1978 için gerekli döviz miktarını bulalım: Üç milyar dolar (İthalat ihracat farkı), bir milyar 100 milyon dolar (vadesi gelen DÇM), 613 milyon dolar (Vadesi gelen diğer borç ödemesi) toplamı: Dört milyar 713 milyon dolar eder.

Buna karşılık Türkiye'nin geliri nedir? Yukarıda ihracat gelirini zaten düşmüştük. Geriye işçi dövizleri kalır. 1977 yılında ge-

(Devamı 3. Sayfada)

MUSTAFA KEMAL Mİ BOZ-İT Mİ?

Mustafa Kemal, Birinci Emperyalist Evren Savaşı sonrasında, «Altıda Bir Yeryüzü»nde Sosyalist Devrimin yapıldığı şartlarda, YARI-SÖMÜRGE ülkelerde ortaya çıkan Ulusal Kurtuluşçu Burjuva Devrimcilerindendir.

Türkiye'nin Mustafa Kemal'i, Çin'in Sun Yat Sen'i aynı Tarihcil kategoriye girerler. Onların İkinci Emperyalist Evren Savaşı sonrasında ortaya çıkan benzerleri Nasır, Sukarno, Nehru gibi önderlerdir.

Tüm bu Tarihcil kişilikler, birer burjuva devrimcisi, hem de oldukça sığ burjuva devrimcileri olmalarına rağmen, bir süre sonra, tüm burjuva devrimlerinde olduğu gibi bizzat burjuvazi tarafından inkar edilmişlerdir. Onların devrimci geleneğini savunanlar, işçi ve köylü yığınları olmuştur.

Çin'de Sun Yat Sen'in devrimci geleneğine sahip çıkıp onu geliştiren, Çan Kay Şek'in Gomindang'ı değil, Çin emekçilerinin Komünist partisi olmuştur. Mısır'da Nasır'ın mirasını inkâr edip unutturmaya çalışanlar hain Enver Sedat ve avanesi iken, son kitle hareketlerinde resmi bayrak yapılan Nasır idi.

Burjuvazi egemenliğini kurduktan sonra kendi devrimci dönemini ve bu dönemin önderlerini inkar eder. Hele burjuvazi bizdeki gibi bir yarı sömürgenin burjuvası ve devrimciliği de o ölçüde sığ ise, Hele bu olay yirminci yüzyılda olmuş ve doğrudan rekabetçi bir dönem bile yaşanmadan bir finans-kapitalistler zümresinin egemenliğine dönüşmüşse bu inkar en uç haddine varır.

Burjuvazi, Mustafa Kemal'i daha hayatta iken kuşatıp manen sonra madden öldürdü. Öldürmekten sonra da **Tabulaştırıp** tümüyle anlaşılmaz kılmaya başladılar. Çünkü, tabu olan şeyler anlaşılamaz.

Bununla da yetinmediler, O'na Antika Tarih'te Firavunların yaptırdıkları türden bir ehram yaptırıp, mezarına giden yolları, Firavun mezarlarında olduğu gibi **«Korku Babası»** aslan heykelleriyle çevrelediler.

Böylece bedeni, yedi kat yerin altında, labirentler ötesinde gözlerden uzak, ruhu yedi kat göğün üstünde, manevi labirentler içinde bilinçlerden uzak tutuldu. **«Erişilemez»** yapıldı.

Ondan sonra, O'nun hakkında, her vesileyle, en bayağısından yaveler düzüp ve günde kırk öğün tekrarlayıp millete Mustafa Kemal'den ikrah getirttiler. «Patlıcansız olsun» hikâyesinde olduğu gibi, halk «Atatürkçülük» süz bir işe, bir söze, bir düşünceye hasret edildi. Böylece, onun şahsında Kurtuluş Savaşı döneminin devrimci anıları da halkın bilincinden uzaklaştırıldı.

Bunlar da yetmedi. O zaman metazori para toplayarak heykellerini diktiler. Bu yardım isimli haraçlar, M. Kemal'e duyulan son sevgi kırıntılarının cezası oldu. Tabu oluşuna Put'luk eklendi.

Tüm bunlar da yetmedi. M. Kemal'in az çok devrimci kişiliğini yansıtan kalpaklı resimlerini yasakladılar. Bu resimleri bulunduran kişileri kovuşturdular. Dernekleri bastılar.

Bursa Nutku'nu mahkemelere verdiler. Türk Finans-kapitali bir zamanlar, bir kurtuluş savaşını gütmüş bir burjuva sınıfından gelmenin, alnına sürdüğü «kara lekesi» çıkartmak için, o önemi tümüyle tarihten silmek için herşeyi göze aldı.

Son olarak 12 Mart'ın Faşist hükümetleri döneminde, Resmi bir neo-Kemalizm denebilecek bir «Atatürkçülük» ideolojisi oluşturmak için kurullar bile topladılar. Amaç: Atatürk'ün ve dolayısıyla Kurtuluş Savaşının tüm özünü çarpıtmak ve gerçeği ortaya çıkaracak çabaları yasa dışına itmekti. Finans-kapital Birinci Kuvayı Milliye'nin geleneklerinden böylesine ölümüne korkuyor.

Hele ihaneti açıkça ortaya çıktıkça, Atatürk rozetlerine bile tahammül edemez oluyor. Şu küçük haberi ibretle okuyalım:

«Ortaklar öğretmen Okulu'nda bozkurt rozetli komandolar Atatürk rozeti takan öğrencileri dövmüşlerdir. Okuldaki olayların yeni boyutlara ulaştığı öğrenilmiştir. Sağlanan bilgilere göre yakalarına Atatürk rozeti taktıkları için kimi öğrenciler komandolarca dövülmektedir. Okul yöneticilerinin MHP eğilimli olduklarını ileri süren kimi öğrenciler meydana gelen olaylarda dövülen, yaralanan ilericilerin cezalandırılması yoluna gidildiğini ifade etmişlerdir.»

Bu, birinci Kuvayı Milliye'yi inkarın son haddidir. Türkiye'de faşizm niye Mustafa Kemal rozetinin bile düşmanıdır? Bunu anlamak için Alman emperyalizmi ile Osmanlı İmparatorluğunun ilişkilerine değinmek gerekir. Faşistler genel olarak, halkın bilincinde yer etmiş tarihcil kişiliklere, sanki fikirlerini savunmuş gibi sahip çıkar görünmeye dikkat ederler. Böyle olmasına rağmen, M. Kemal'in rozetine tahammülsüzlük nereden geliyor?

Almancı, İttihatçı kompradorlar eliyle Osmanlı İmparatorluğunun nasıl Alman Emperyalizminin fedaisi olarak savaşa sokulduğu iyi bilinir. Bu fedailiğe gönüllü satılık Enver'ler Alman Emperyalizminin pişirip kotardığı Pan-Turanizm düşüncesindeydiler. O Pan-Turanizm bu günkü MHP faşizminin ilk biçimi sayılabilir. Dünya'daki Türk'leri «kurtarıp birleştirme» iddiasındaki Enver, binlerce Türk'ü emperyalizme kurban ettiği yetmiyormuş gibi Anadolu'yu bile Emperyalistlere sömürge yaptı. O zamanlar Alman Emperyalizmi, Osmanlı devletine yolladığı mal sandıklarının üzerine **«Enver-land»** (Enver'in Ülkesi) yazıyordu. Buna karşılık Enver, onbinlerce Anadolu çocuğunu Alman Finans-kapital ilahlarına çöllerde kavurup, buzlarda dondurarak kurban ediyordu. Pan-Türkizm Türkiye'de her zaman vatana ihanetin bayrağı olmuştur.

Buna karşılık M. Kemal Osmanlı ordusundaki Alman generallerle iyi geçinemediği için oradan oraya, en kötü cephelere sürülüyordu. Alman generali Falkenhein, M. Kemal'i Enver gibi satın almak için Altın yollamıştı. Buna karşılık M. Kemal, altınları usulünce, Alman generalin yüzüne çarptı. Eğer çarpmasaydı M. Kemal olamazdı.

M. Kemal, Osmanlı imparatorluğundaki bu acı tecrübeleri nedeniyle Pan-Türkizmi hoş görmedi. Onun emperyalizm ajanlığı olduğunu unutmadı ve ölünceye kadar Sovyetler'le barışçıl ilişkiler siyasetinin bir savunucusu oldu.

Bu nedenlerden dolayı, Türk faşistleri M. Kemal'in rozetine bile tahammül edemezler. Ağababaları Alman emperyalizmine böyle yaranırlar. Alman emperyalizmi Falkenhein'in yüzüne çarpılan altınları unutmadı. Ama M. Kemal'in kurduğu Türk ordusunun bu geleneğini unutturmak için elinden geleni yapıyor.

Türkiye şu bunalım döneminde, Osmanlı İmparatorluğunun **«Enverland»** olduğu gibi bir **«T. Keş-land»** olup olmama sorusuyla karşı karşıyadır. Ya **«T. Keş-land»** olup sömürgeleşeceğiz, İntikamcı Alman emperyalizminin Orta-Doğu'daki enayi fedayisi olacağız, ya İkinci Kuvayı Milliye'yi başarıp gerçek demokrasi ve bağımsızlıkta toplumsal kurtuluşa ulaşacağız.

Alman nazi emperyalizmi ve onun Türkiye'deki faşist uşakları Türkiye'yi açık pazar, Türkiye halkını köle - köpek yapamayacaklar. Şu küçük olay, onların yüzüne indirilmiş bir şamardır.

Türk-Sovyet hududuna NATO'dan tahsisatla, sözde Türk ordusunun ne kadar güçsüz olduğunu görmeye giden, gerçekte tekeller hesabına yeni silahlanma masrafları için uygun propaganda için materyal toplamaya giden ve Türk generalinin kendilerinden silah dilenmesini bekleyen Alman Emperyalizminin kiralık ajanı Alman gazetecilere 9. Kolordu Komutan Muavini Tümgeneral Burhanettin Bigalı'nın verdiği şu cevap, M. Kemal'in ve Birinci Kuvayı Milliye'nin anılarının Türk ordusundan tüm zorlamalara rağmen silinemediğini gösterir:

«Bir Türk generali silah dilenmez. Mevcut en güçlü silahın ülkesi için canını veren insan olduğunu hiç bir zaman aklımızdan çıkarmayız.»

Bu sözler karşısında tüyleri diken diken olan Alman gazeteciler (Nasıl olmasın ki, onlar Türk ordusunun silah açığına çok üzülüp ta Almanya'daki rahatlarını bırakıp, Türkiye'nin mahrumiyet bölgesi Sovyet sınırına kadar kışta gelmişler, bir de ne görsünler nankör Türkler, Alman Finans-kapitalinin ayaklarına kapanıp «biraz daha silah» diye yalvaracak yerde, utanmadan insanın silahtan daha değerli olduğu yollu ders vermeye kalkıyor!..) şu sözleri sarfediyorlar:

«Gururunuz durumunuzu gerçekçi şekilde değerlendirmenize engel olmuyor mu?»

Alman ağababalarının bu sözlerini de aktaran Türk dergisi, Time'nin alaturkası Yankı dergisi, Türkiye Finans-kapitali adına, generalin davranışından utanç duyarak, Alman Finans-kapitalden özür diler havada şu yorumu ekliyor:

«Gazeteciler Amerikan silah ambargosunun sürmesinin Türkiye için de, Nato için de büyük bir tehlike haline geldiğini biliyorlardı, (Tabi, gafleti içindeki general bilmiyor!) Ölümden korkmamak modern tanksavar silahının yerini tutamazdı.» (Yankı, 18. Aralık. 1977, Sayı: 352)

İşte Alman emperyalizmi ve yerli Finans-kapital yaşını başını almış generalleri bile, böyle «haddini bilmezce» konuşturan geleneği affedemiyor, ve o geleneğin sembolü M. Kemal rozeti takan gençleri kafadan gayrı müsellah edilmiş kiralık fedailere dövdürüyor. Bir kasaba okulunda geçen rozet savaşı gerçekte Türkiye'nin olmak veya olmamak savaşının küçük bir örneğidir.

Ne yaparsa yapsınlar Türkiye geri döndürülemez bir biçimde İkinci Kuvayı Milliye savaşına girmiştir. Birinci Kuvayı Milliye'nin devrimci geleneğinin geleneğini sürdüren gerçek Kemalistler ve Sosyalistler İkinci Kurtuluş'un ayrılmaz müttefikleridirler. Çünkü her devrim bir önceki devrimin mirası üzerinde ve onu aşarak yükselir.

Mücadele Tarihinden Belgeler

(Geçen Sayıdan Devam)

Nasıl oldu da, DP'nin iktidara geldiği 7 sene içinde eşya fiyatları 4 misli çıktı; paramız 4 misli düştü? Bunu onlara sormayın. Buna, buğday meselesi diye daima tekrar ettiğim bir mesele çok güzel cevap verir. Onun için aynı meseleyi tekrar ediyorum.

DP henüz piyasaya çıkmıştı. Sayın Adnan Menderes de onun Meclisteki sözcüsü idi. CHP'nin idaresi iktidarda iken, sayın Menderes Millet Meclisinde bir buğday meselesi etrafında ateş püskürdü. Mesele şu idi: Tüccarlar Ofis'ten 18 kuruş 18 santime buğdayın kilosunu almışlar. Ecnebiye 15 kuruşa satmışlar. Zarar mı etmişler? Hayır. Kâr etmişler; ve bundan büyük kavga çıkmış; ve tâ Millet Meclisine kadar gitmiş. Bu mesele ile ilgili olarak Adnan Menderes şöyle söylemiştir:

«Bu hububatın 400'den fazla tâlibi bulunduğu halde, 25 kişinin eline geçirilmesi sebebinin...» (Şerit değiştirildiğinden zabtedilemedi)...

Şimdi, 200 bin ton buğday İspanya'ya satılmıştır. Bu buğday yine bezirgânlar tarafından Ofis'ten tonu 96 liradan alınmış, kefereye 90 liraya satılmış.. 96'ya alıyor, yanlış değil, 90'a satmış.. Zarar mı etmiş bu bezirgânlar? Hayır. Bakın ne oluyor.

Daima tekrar ediyorum: bir küçük esnaf, bir küçük tüccar kazara 10 kuruşa aldığı malı 8 kuruşa satıp ta iflâs ediverse, hiç birimiz yazık oldu bile demeyiz. (İki kelime anlani alan bizim memleketimizdeki adamları, ajanları da gene 3 kişi: Dümeks, Birtaş, Genel İhracat.. Bu 3 şirkete: 13 milyon liraya 4 milyon 700 bin dolar imtiyaz veriliyor. Bunlar 280 kuruştan alıyor doları ve 10 liraya satınca, ne oluyor? 47 milyon liraya satmış oluyor... İş yapmıyor: Devlet hazinesinden, milletin kasasından ucuz alıyor, 280'e alıyor; beri tarafta başka bir tüccara 10 liraya satıyor. Oturduğu yerde; 13 milyon çıkarın 47 milyondan: 34 milyon sâfi kâr ediveriyor. Oturduğu yerde, 3 bezirgân: hiç alınları terlemeden, yüzleri kızarmadan, bir kalem oynatması ile 34 milyon lira kâr ediyorlar. Tabiî zarar etmiş sayılan tüccar!

İş bu kadarla da kalmıyor, vatandaşlarım. Bu satılan her bir dolarla, öteki tüccar için hariçten mal alacak, içeri sokacak. Devlet izin verdi ya.. Sok ne istersen!.. Şimdi o tüccarlar hangi malı sokacak memlekete? Gayet tabiîdir ki memleketin hayatî ihtiyaçlarını düşünmiyecek. Bize yarar mal olsun diye bakmıyacak. Hangisi çok kâr getirir, onu arıya-

Eyüp Konuşması

şılamadı). Hele devlet baba, umurunda bile değil, bakmaz bile. Yahut alacağı varsa, gider dükkâna, tasını tarağını toplar, onu da haciz yolu ile satmaya gider.

Ama, bu küçük insanlar için böyle. Vaktâki, büyük kodaman bezirgân zarar etti: derhal devlet babanın şefkat damarları kabarıverir. Aman, sen zarar etme.. Ne olacak? 900 bin dolar zarar ettin. Binaenaleyh ben sana... «İki buçuk milyon lira zarar ettin. Ben sana 4 milyon 700 bin dolar: açıktan, hariçten istediğin malı sokmak imtiyazını veriyorum.» dedi.

Bu ne biçim iştir, vatandaşlarım? Bunu da yine ben söyliyeyim. Vaktile gazetelerde nasılsa çıkmış. Bunu size.. bir fıkra okuyayım. 20.10.1953 günlü gazete aynen şunu yazıyor: gazetede bir tüccar şikâyette bulunmak suretile şunu söylüyor:

«Hükûmet bizim sattığımız fındık bedeli doları 280 kuruştan alıyor; bu 3 firmaya (dikkat ettiniz mi? 25 firmayı az gören DP, şimdi 3 firmaya vermiş!..) **bu 3 firmaya ise aynı satıştan elde edecekleri doları 10 liraya satmak müsaadesini tanıyor.»**

Yâni ne oluyor, vatandaşlarım? Tüccar: 3 tüccar!.. Ve bu 3 tüccar kim, biliyor musunuz? Maalesef Türklükle alâkası olmıyan, tamamen ecnebî, memleket haricindeki 3 büyük firma. Okuyayım isimlerini: birisi Dreyfüs, birisi Kontinantal, birisi Bunger.. Onların Türkiye'deki acenteleri, «Türk» ismicak. Yâni, şöför lâstik istiyor, yedek parça yok, makina yok, ilâç yok, ve ilh.. bunları sokmıyacak. Bunlar biraz göz önünde: fazla vurguna müsait değil. Sokacağı: lüks eşya, kadın ziyneti, parfümeri, ipek çorap ve ilh.. Çünkü onlarda yüzde 500 kâr edecek. Bunları satarken: 10 liraya aldığı doları 15 liraya sokmuş olacak. Tabiî kendi kârını koyacak, mümessillik hakkı binecek, ayrıca gümrük binecek, ve ilh..

Netice itibarile ne oluyor, vatandaşlarım? Bizim milletimizin bir dolar için, bir dolarlık mal sattığı zaman eline 280 kuruş geçiyor; buna mukabil bir dolarlık mal alırken 10 lira, 15 lira, 20 lira ödüyoruz. Bütün vaziyet budur: Bizim paramız, yâni, 4-5 misli düşüyor.

Demek ki paramız neden düşüyormuş, vatandaşlarım? Allahın gazabından değil. Bizim memleketimizdeki idarecilerimizin, bizim siyasî partilerimizin: milletin, fakir fukaranın menfaatini düşünmemelerinden! Allah hepimize akıl, fikir vermiş (ve bundan 1400 sene evvel, demin bahsettiğim gibi: «Bir safta toplanın, memleketin bütün dâvâlarını baştan aşağı gözden geçirin. Cuma günleri kendi dâvâlarınızı devlet adamlarından hesap sormak suretile halletmeniz günüdür.» demiş). Biz bunları yapmıyoruz. Onlar da işte bu şekilde hareket ediyorlar.

(Devamı Gelecek Sayıda)

4.2.1978

Tahsil ve teorimin olmadığı, pratikte yaşadığım için cümle kurmalarda ve hatalarımın düzeltilmesini dilerim.

1 — Ekonomi ve politik nedenler :

Bilindiği gibi yıllardan beri sürüp gelen sömürü artık bizleri sabırsız hale getirdi. Ama sosyalist ve demokratik bazı kuruluşlar neden rahatsız olmuyorlar? Hem sosyalistiz diyorlar, hem de bir sosyalist blok oluşturmaya yanaşmamaktadırlar. Faşist ve emperyalistler gün geçtikçe çevre edinmektedirler. Bunların güçlenmelerine daha ne kadar sabredeceğiz; daha ne kadar kanımızı emmelerine müsaade edeceğiz? Görüyoruz ki, gerçekten sosyalist ve demokratik ilkelerini benimseyen kuruluş ve örgütler böyle bunalımlar çerçevesini kırma zorundadırlar. Buna rağmen Vatan Partisi'nin yaptığı cephe çağrısını bazı sosyalistiz diyen kuruluş ve partiler dikkate almamaktadırlar. Demek oluyor ki bunlar sahte yani burjuva sosyalistleri; hareketleri de proletarya sınıfının daha biçimli ve daha pratik ilerlemesini etkilemek olduğunu görüyoruz. Bu nedenle tüm gerçek demokrat, sosyalist parti ve kuruluşların zaman kaybetmeksizin Vatan Partisi'nin cephe örgütlenme önerisini inceleyip en kısa zamanda bir blok oluşturmalarını temenni eder, bu aşamadaki görevleri ne kadar kişisel olarak yapıyorsak da bir birlik sağlanırsa tekeller ve emperyalistlere karşı mücadelemizi daha da güçlendireceğini bilerek hareket etmeliyiz.

Sosyalist okuru bir işçi

CEPHE HAKKINDA ANKET

Gazetemiz CEPHE sorunu ile ilgili bir anket düzenlemiştir.

Anketimize, ilericilerin, demokratların ve sosyalistlerin verecekleri cevapların «Cephe» ve bununla ilgili meseleler hakkındaki tartışmaları geliştireceği inancındayız.

Sorularımıza verilen cevapların 1,5 daktilo sayfasını aşmaması, tamamının gazetemizde yayınlanması gerekmektedir.

Okuyucularımızın cevaplarını gazete adresimize iletmelerini dileriz.

SOSYALİST

SORULAR:

1 — **Ülkemizdeki ekonomik ve politik durum hakkında görüşleriniz nelerdir?**

2 — **Bu genel durumun Sosyalistlere ve Demokratlara yüklediği özel görevler var mıdır? Bu görevler sizce nelerdir?**

3 — **Devrimci güçlerin oluşturacağı Cephe'nin örgütlenmesinde ilk adım olarak ne düşünüyorsunuz?**

4 — **Böyle bir Cephe'nin örgütlenmesinin ilk adımında Sosyalist Parti ve eğilimlere düşen görev sizce nedir?**

5 — **Vatan Partisi'nin Cephe örgütlenmesinin ilk adımı olarak «Sosyalistlerin bir Blok oluşturması» önerisi hakkında ne düşünüyorsunuz?**

Partisiz eğilimler ve cephe: 3

Devrimci Yol ve cephe

PARTİ VE CEPHE

Devrimci Yol yayın organında partileşme sorunundan hemen hemen hiç bahsedilmez. Zaten çıkan **«Devrimci Yol Bildirgesi»**nde konu sürece, zamana bırakılmıştır. Bu mantık, mücadele içerisinde partinin oluşumunu beklemeye varmaktadır. Şimdi Devrimci Yol **«mücadele içerisinde»**dir. Böyle gittiği sürece bir gün partiye varacaktır. Eleştirimizin konusu bakımından, parti anlayışı **esas nokta** değildir. Ve küçük burjuva eğilimleri de genellikle parti yapısında, partileşme konusunda **kararsız ve gevşek** tavır içerisindedirler. Bu onların doğasıdır. Sıkı bir partiye gelemezler. Parti yolunda **oyalanırlar.** Eleştirimizde bu durumun **cepheleşmeye etkisi** esas noktadır. Anti - faşist mücadeleden söz etmeyen parti ve eğilim yoktur. Bu acil görev için neler yapılmalıdır? Partisiz dünyasından, Devrimci Yol konuya şöyle bakar : **«Parti ve Cephenin yaratılması uğrunda mücadele, ikincisinin birinciye bağlı olduğu bir diyalektik bütünlük içinde kavranabilir. Cephenin yaratılması uğrunda mücadele, partinin yaratılması uğrundaki mücadeleyi geliştirir. Bu ikisi birbirinden koparılamaz. Cephesel örgütlenmenin bir birimi olan Direniş Komiteleri ile Partinin yaratılması mücadelesinin birer örgütsel birimi olan kadro çalışmaları arasındaki ilişki de bu şekilde kavranılabilir.»** (Devrimci Yol, s. 13).

Anlatılana göre, parti ve cephe sorunu birbirine bağlı konmaktadır. **«Parti yaratma mücadelesi», «Cephesel örgütlenme»** (...) olan **«Direniş Komiteleri»** ile yapılacak ve aynı anda Cephe mücadelesi de verilecektir. Böylece görünüşe göre parti yokluğundan cephenin ertelenmesi sonucuna değil, cephe için **«Direniş Komiteleri»** örgütlenmesi sonucuna varılmaktadır. Tesbit bu haliyle olumlu görülmektedir. Ama bütün bu görüntüsüne rağmen, pratikte neden **«Direniş Komitelerinde»** ortak iş yapılamamaktadır? Bunun nedenleri aranmalıdır. Burada Devrimci Yol'un faşizme karşı mücadeleyi nasıl anladığı konusuna geliriz.

FAŞİST TERÖRE «DİRENİŞ KOMİTELERİ»

Devrimci Yol faşizme karşı mücadele biçimleri için hazırladığı anket sorularının ilkinde şöyle der: **«Yürüyüş, miting gibi eylemlerin önemi inkâr edilemezse de bunlar nihayet kitlesel gösterilerdir. Oysa faşizm maddî bir etkinlik temeli üzerinde gelişiyor. Faşizme karşı gösterilerin ötesinde bir mücadele ve örgütlenme gereklidir. Bu konudaki düşünceleriniz..»** (Devrimci Yol, s. 11). Soruda faşizme karşı **«Kitlesel eylemlerin önemi inkâr edilemezse de»** dendikten sonra **«bunlar nihayet kitlesel gösterilerdir»** denerek kitle eylemleri aslında **küçümsenmektedir.** Sorunun muradı kitle eylemlerinden başka bir mücadele biçimi söylettirmektir. Dolayısıyla daha soru kurulurken faşizme karşı mücadelede **«kitle eylemleri» «önemi inkâr edilemezse de»** bir köşeye konuvermektedir. Konuyu daha açık seçik sergileyebilmek için Devrimci Yol'un kendi sorusuna kendi cevabını aktaralım :

«Faşizme karşı geniş kitlesel gösteriler ve yığınları kazanmaya yönelik çalışmaların ışığında ne gibi etkili mücadele yöntemlerinin sürdürülebileceği sorusunun cevabı faşizmin bugünkü gelişme çizgisine bakarak verebiliriz. (...) Bu yüzden en geniş yığınların faşizme karşı savaş bilincine ve kararlılığını yaratmak faşizme karşı mücadelenin özünü oluşturmalıdır... Faşizme karşı dişe diş bir savaş ruhu ve direniş azmi Türkiye halklarının bağrında yeşerip gelişiyor.

....

«Geniş meslekî örgütler tek başına ele alındığında bir kitlesel gösteri, miting, grev, yürüyüşten ileri gidemez. Bunların önemini inkâr etmiyoruz. Ama yetersizdirler. Üstelik zamanla tamamen geçersiz hale gelmesi de söz konusu olabilir. Örgütlenme, faşist saldırıları yerinde karşılayabilecek bir nitelikte olmalıdır... Direniş Komiteleri ayrıntılarıyla tartışılmalı.» (a.y.)

Devrimci Yol **«mücadelenin özünü» «en geniş yığınların faşizme karşı savaş bilincini ve kararlılığını yaratmak»** olarak koymaktadır. **«En geniş yığınlar»** bunu nasıl kavrarlar? Bunun cevabı kendi eylemleri ile olmalıdır. Yani yığınların kendi deneyleri ile en iyi öğrenebilecekleri hep bilinir. Oysa Devrimci Yol içinde bulunduğumuz günlerde artık, miting, yürüyüş, grev vb. hareketlerin ve yığın örgütlerinin **«yetersiz»** kaldığını söylemektedir. Bu söylenenler doğruysa yani miting, grev, vb. ile artık mücadele sürdürülemiyorsa, hareket o seviyeye yükselmiş ise, ayaklanma kapımızda demektir. Bu da yeni savaş metot ve biçimlerini gerektirir. Oysa aklı başında herkes böyle bir şey olduğunu iddia edemez. Devrimci Yol faşizmle mücadeleyi mahalle aralarındaki faşist terör ve teröristlerle mücadele olarak gördüğünden mücadeleye bakış açısı kendiliğinden daralır. Geçtiğimiz günlerde grev, miting, vb. yığın hareketleri bütün yığınları sarmış mıdır da artık **«yetersiz»** kalmaktadır? Yani yığınlar başka mücadele biçimleri mi talep etmekteler? Yığın örgütleri bu mücadeleyi yeteri kadar sürdürmüş müdür ki, şimdi önemlerini kaybetmektedirler? Bütün bu sorulara cevap hayır olmalıdır. Günümüzde kitle eylemleri, yığın gösterileri gündemdedir. Kitlelerin devrimci ruhunu bilemek ve kabartmak için devrimciler böyle gösterileri örgütlemelidirler. Finans - kapital böyle gösterilerden nasıl tirtir titrediğini 1 Mayısı kana bulayarak göstermiştir. Devrimci Yol'un önerdiği mücadele biçimi de bugün reddedilemez, ama bir şartla kitle eylemlerinin önüne konmamak kaydıyla. Bugün şiar: **Kitle gösterileridir.** Ve bu yolda mücadele edilmelidir.

Oysa Devrimci Yol miting, grev gibi mücadele biçimlerini, aşmış «dişe diş» mücadeleye gelmiştir; yığın örgütleri yetersiz kaldığından **«Direniş Komiteleri»** örgütlemektedir. Mücadele mantığı ne yazık ki budur. Elbette bu mantıkla faşizme karşı mücadele semtlerde **«faşistlerle çatışma»**ya indirgenmiş oluyor.

Bunun üzerine bir de Devrimci Yol'un müttefiklerine yaklaşımı tuz - biber ekmektedir.

İTTİFAK GÜÇLERİNİ CİDDİYE ALMAYIŞ

Devrimci Yol birlik çağrılarına içerler. Şöyle der: **«O halde faşist saldırılar karşısında Devrimci Direniş komiteleri ve bu gibi diğer yollarla faşizme karşı aktif mücadeleyi örgütlemenin yolları aranmalıdır.»** Bu gazete sütunlarında boş sözlerle olmaz. **«Somut bir politikanın ürünü olmalıdır.»** Yoksa günümüzde «Birlik» demeyen yoktur. **«Oysa anti - faşist mücadelede de birlik sloganı, legal basında tekrarlanarak sağlanamaz. Hele hele üst düzeyde görüşmelerle hiç sağlanamaz. Uğruna savaşılmayan şey elde edilemez.»** (Devrimci Yol, s. 6). Bu tipik bir **«Sol çocuk»** tavrıdır. **«Üst düzeyde»** görüşmeleri inkâr etmek, kendi dışındaki siyasî parti veya eğilimlerle prensipli bir ittifakı inkâr etmekle eş anlamlıdır. Kimse, tepesiyle görüşmeden, ben tabanını sürüklerim hevesine kapılmamalı. Bu tavır ittifakda kendine güvenmemenin en açık belirtisidir. Dünya deneyleri bu hatanın sık sık yapıldığını bize bildirmektedir.

Netice olarak, Devrimci Yol, faşizmle mücadeleden **dar boyutlu bir çatışmayı** ittifaktan da **mahallî dayanışmayı** anladığından cephe açısından konuya baktığımızda sekter ve ayrılıkçı bir tutum içinde olduğu ortaya çıkar.

sosyalist yorum

(Baştarafı 1. Sayfada)

len işçi dövizi bir milyar dolara yakındır. 1978'de diyelim ki işçilerin yolladıkları dövizler yarı yarıya arttı, bir buçuk milyar dolar oldu. Daha da bonkör davranalım ve yukardaki açığı yuvarlak hesap yapmak için bir milyar 713 milyon dolarlık işçi dövizi geldiğini var sayalım. Yine de 1978 açığı üç milyar dolar olur.

Görüldüğü gibi son derece toleranslı bir hesap yapıyoruz; turizm gelirlerinin giderlerine denk olduğunu varsayıyoruz. 1978 yılı için üç milyar dolarlık bir açık çıkıyor. Açık üç milyar dolarla kalsa yine iyi. Bir de 1977'den devreden açıklar var. Çünkü 1977 yılı hep cepten yendi, yetmedi 1978 hesaplarından yendi.

1977'de vadesi geldiği halde ödenememiş DÇM borcu 120 milyon dolardır. Yine 1977'den 300 milyon dolarlık ithalattan birikmiş borç var. Bir de 1 milyar 220 milyon dolarlık mal mukabili ve kredili ithalat karşılığı ödenmesi gerektiği halde ödenememiş borç var. Bunların toplamı 1 milyar 640 milyon dolar eder. 3 milyar dolarlık 1978 açığına, bu 1 milyar 640 milyon dolarlık 1977'den devreden hemen ödenmesi gereken borcu da eklersek 4 milyar 640 milyon dolar eder.

Daha bitmedi. 1977'de bazı malların ithalatına karşılık olarak ta 1978'de yapılacak ihracat ipotek edilmiş. Bu ipotekler 1978 ihracatının % 30'una geliyor. Yukarıda 1978 ihracatını 2 milyar dolar varsaymıştık. Bunun % 30'u 600 milyon dolar eder. Biz yine bonkör davranalım, 500 milyon dolar diyelim. Bu durumda 4 milyar 640 milyon dolara, 500 milyon dolar daha eklersek, 5 milyar 140 milyon dolar döviz ihtiyacı ortaya çıkar.

Sakın bitti sanmayın daha bitmedi. 1977'den iki buçuk milyar dolarlık ithalat transfer bekliyor. Bu ne demek? Diyelim ki V. Koç montajını yapacağı otomobillerin motorunu ithal etmiş, bunun tutarı olan parayı türk lirası olarak bankaya yatırmış, Merkez Bankasının bu paranın karşılığı olan dövizi motoru satan firmaya vermesi gerekiyor. Ama döviz olmadığından bu yapılmamış. İşte buna transferi bekleyen ithalat deniyor. Yanlız bu hesapta ithal edilmemiş mallar çoğunlukta. Yani yabancı ihracatçı dövizi almadan malı yollamıyor. Ecevit hükümeti de bunları bir ayıklamaya tabi tutacak. Diyelim ki bir buçuk milyar dolarlık bölümü, ithalatı gerekmez diye es geçtiler. Geriye yine de en az 1 milyar dolarlık ithalatı yapılması muhakkak gereken bir açık kalır. Bunu da 5 milyar 140 milyon dolara eklersek. Olur 6 milyar 140 milyon dolar. Haydi yine yuvarlak hesap 6 milyar dolar diyelim.

İşte bu 6 milyar dolarlık açığa karşılık elde 500 milyon dolar altın ve döviz rezervi var. Gerçekte bu da yok. Kağıt üzerinde var. Çünkü bu 500 milyon dolar, başka şeylere karşılık bağlanmış. Biz bonkör davranıp yine var sayalım. 6 milyar dolardan bu 500 milyon doları da çıkarırsak, geriye gene 5 milyar 500 milyon dolar döviz gereksinmesi kalır.

Bu ne demek? Resmi kur bir yana bir doları 25 lira kabul edersek, 130 milyar liraya yakın para eder. Bunu 45 milyon nüfusumuza bölersek adam başına 2800 lira açık demektir. Türkiye'de yaratılan değerler (bir yıl içinde) herkese eşitçe dağıtılsa adam başına 17.000 lira düşüyor. 2800 lira 17.000 liranın altıda biridir. Yani vatandaşın her 6 lirasından 1 lirasını emperyalistlere ipotek etmiş parababaları.

Beş milyar 500 milyon dolarlık açık nasıl kapatılır? Emperyalistlere bu açık karşılığında ne verilecektir? Bu açık yine emperyalist efendilerden yeni yeni borçlar alınarak kapatılmak, bunalımdan çıkmak istenecektir. Borcu, yeni borçlanmalarla defetmeye çalışarak, halkımız iğneli fıçı içine atılacaktır. Emperyalist parababaları, elbette parayı Türkiye'nin kara kaşı-kara gözü için vermeyeceklerdir. İMF'ler, Dünya Bankaları hangi şartlarda borç vereceklerini bildirdiler bile. Devalüasyon yapılmadan, ücretleri dondurmaya söz vermeden, yatırımları dondurma kararı almadan zırnık koklatmayacaklarını açıkladılar. Yerli parababaları ise bu bunalımdan çıkabilmek için Türkiye'yi emperyalistlere açık pazar yapacaklar. Buna direnen Türkiye halkının başına en kanlı faşizmler, en kanlı Sen Bartelmi katliamlarıyla oturtulacaktır. Bugünkü düzen sürdüğü sürece bunun başka yolu yoktur.

Türkiye yol ayrımındadır. Ya emperyalistlere rest çekecek, parababalarının tahakkümünü ortadan kaldıracaktır. Ya da emperyalistlerin dediklerini yapacak yeni bir muharrem kararnamesi imzalayacaktır. Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik durum bu iki yol ötesinde her türlü reformist çözümü olanaksız kılmaktadır.

Onun içindir ki Ecevit bunalım geçti derken yem borusu çalmaktadır. Bunalım geçmedi. Esas bunalım daha yeni başlıyor. Türkiye yirmi yılların yirmi günde geçildiği dönemlere giriyor. Altı ay sonra Ecevit'in de posası çıkacaktır. Koskoca Ecevit umudunun yıkılması için altı ay yetecektir. Çünkü daha şimdiden yıkılacağı belli olmuştur.

Tekrarlamaktan bıkmayalım. Türkiye bir yol ayrımına doğru gidiyor. Ya faşizm ya devrim. Ya sömürgeleşmek ya gerçek bağımsızlık yollarını ekonomik bunalım dayatmaktadır. Bunalımın yükü Türkiye'nin yoksul halkına mı yüklenecek, yoksa bunalıma sebep olan parababalarına, emperyalistlere mi? Sorun budur. Ara yolda bir çözüm olanaksız görülüyor. Ya herro ya merro...

TEP 1. Olağan

(Baştarafı 1. Sayfada)

F. Şakar; «Türkiye Emekçi Partisi'nin "Tek Parti" şiarını Vatan Partisi olarak bir ütopya, hayal olarak gördüklerini, ancak bu şiarın TEP tarafından da netleştirilmediği için eleştiri ve yaklaşımlarının tam anlamıyla somutlaştırılamadığını» söyleyerek, «TEP'li arkadaşlar, umarız ki, bu kongrelerinde "Tek Parti"den ne anladıklarını, kimlerle "Tek Parti"yi düşündüklerini tartışsınlar ve somutlaştırsınlar» dedi.

Kurtuluş adına konuşan İsmet Öztürk ise: «Bugün Türkiye'de 20'nin üstünde grupçuğun olduğunu, bunların herbirinin kendisini Proletarya Partisi olarak gördüğünü, halbuki örgütsüzlük batağından herkesin sorumlu olduğunu, söyleyerek, «bu yirmiden fazla grubun, SBKP taraftarı, ÇKP taraftarı ve Türkiye'ye özgü yol arayanlar olarak tasnif edilebileceğini» belirtti. İ. Öztürk konuşmasının bir bölümünde şöyle dedi: «Türkiye'de çeşitli Cephe çağrıları yapılmaktadır. Bu çağrılar ittifak çağrısı değildir, birer Cephe çağrısıdır. Herkesin kendi devrim programını dayattığı bir ortamda birlik oluşturulamaz» dedi.

Konuklardan sonra TEP Genel Başkanı Mihri Belli tarafından GYK'nın «Siyasi Raporu» okundu.

Siyasi raporun «Niçin TEP» bölümünde, TEP ile diğer sosyalist partiler arasında fark özetle şöyle belirtiliyordu:

«Biz eski tüfekleriz. Biz başlarına türlü haller gelenleriz (...) TİP ve SDP başından beri tarihle bağlarını koparmış eğilimlerdir. TSİP bunlardan farklı değil, 12 mart yılgınlığının ürünüdür. VP ise, sosyalist hareketin tarihine sahip çıkar, ama o tarih içinde ikinci derece olan Dr. H. Kıvılcımlı'yı putlaştırır ve gerçekleri zorlar»

«Devrim stratejimiz, 1920 lerin stratejisidir. Biz bunu bugüne uygun hale getirdik» dedi.

«12 mart faşizmi Millî Demokratik Devrimi baş düşman ilan etmiştir» denerek, diğer partilerle aralarında nasıl bir fark bulunduğu izah ediliyordu.

M. Belli'nin okuduğu siyasi raporda «Proletarya Partisinin yaratılmasında TEP belirleyici bel kemiği olacaktır» denmekte idi.

Kongrenin «karar tasarılarının görüşülmesi» gündem maddesinde «Cephe» hakkında tartışmasız ve oybirliği ile alınan kararda «Tüm Ulusal Demokratik Güçlerin birleştirilmesi ile Proletarya Partisinin yaratılmasının güçlü bir bağlantı içersinde» olduğu anlatılıyordu.

«Cephe» sorununda ilgili bir karar alınmasının yanı sıra, TEP'in nasıl ve kimlerle «Tek parti» düşündüğü somutca tartışılıp bir sonuca bağlanmadı.

Sosyalist gazetesi olarak, TEP'in yeni yöneticilerine ve tüm TEP üyelerine çalışmalarında başarılar dileriz.

Boğazımızdaki borç ilmiği

(Baştarafı 1. Sayfada)

rının yükseltilmesini istiyor. Bu IMF'nin de isteği idi.

Ecevit hükümetinin maliye bakanı Z. Müezzinoğlu faizleri, finans - kapitalin direktifleri yönünde değiştireceğini şöyle açıklıyor: **«Faiz politikasını tasarrufu özendirecek tarzda yeniden düzenleyeceğiz. Mevduat faizlerinin oranını yükselteceğiz.»**

Parababalarının diğer bir isteği: **«Döviz girişini artırmak dövize gerçek fiyatını ödemekle sağlanabilecektir.»** Bu «devalüasyon yap» demektir. Aynı konuda Müezzinoğlu şöyle konuşuyor: **«Türkiye para değerini gözden geçirmek zorunluluğu ile karşı karşıya gelebilir.»** Bu da erbabının anlayacağı dille Devalüasyon yapacağız demek. Niye mi böyle harbi konuşmuyorlar? Garibanlar, halk ne dediklerini anlamasın diye.

Yine parababalarının raporundan: **«1978 yılı başındaki özel koşullar bir geçiş programını zorunlu kılıyor.»** Ecevit hükümetinin yaptığı yine bu sözler doğrultusunda: 1978 yılı için bir yıllık bir plan hazırlanıyor.

Yine TÜSİAD raporundan: **«Kamu kesiminde enerji, haberleşme ve ulaştırma yatırımları ile işletmeye kısa sürede açılacak ve döviz kazandıracak yatırımlar dışında kalan... projeler ayıklanmalıdır.»** Yani IMF'nin dediği gibi yatırımları kıs. Yeni iş alanları açma.

Bu yönde adım MC zamanında atılmıştı. 1978 bütçesi bu doğrultuda hazırlanmıştı. CHP bu bütçeyi kabul ederek bu direktife de uymuş oldu.

Bu kadar örnek bir fikir vermiştir. Görüldüğü gibi yerli - yabancı parababaları ne demişse CHP hükümeti tek tek yapıyor. Hani CHP halkın partisiydi. Hani düzeni değiştirecekti?..

CHP gibi reformcu partilerin kaderi hep budur. Egemen sınıf bu gibi partileri hep bunalım dönemlerinde iktidara getirir. Bu partiler vasıtasıyla halka kazığı sokar. İşi bitince de atar. Finans - kapital CHP'ye kestaneleri ateşten çıkartacak. Faşist MHP'yi de böylece yıpratmadan yedekte tutacak. Bir süre sonra CHP halka karşı parababalarından yana aldığı tedbirler yüzünden iyice tecrit olunca da faşist partiyi, can kurtaran simidi gibi milletin önüne atacak. İlerici ve demokrat fikirli CHP'liler belki de hiç istemeden faşizmin hizmetkârı olma yolunu açanlar durumuna düşecek.

Ecevit'in bütün bu yaptığı, yapacağı finans - kapitalin isteklerine uygun işler bir taktik midir? Hayır. Bunun bir tek adı vardır. İntihar. Ve **«intihar taktik olamaz.»**

CHP iktidarının yapacağı işlerin hepsi IMF'nin, yani emperyalizmin, direktiflerine, isteklerine uygundur. Devlet bakanı H. Çetin'in şu sözleri nasıl bir yutturmaca içinde olduğunu gösterir: **«Ben, Türkiye'nin elbette ki uluslararası kuruluşlarla, diğer ülkelerle çok yakın ilişkiler içinde bulunmasının doğal olduğu kanısındayım. Ancak geçmişte olduğu gibi, ekonominin kontrolünü, yönetimini, politikalarının saptanmasının bir uluslararası kuruluşa bırakılmış izlenimini verecek bir politika, sanıyorum Türkiye için olumlu bir sonuç vermeyecektir. Bu nedenle, Türkiye, kendi ekonomik sosyal sorunlarının gerektirdiği önlemleri alır. Uluslararası Para Fonu, yeşil ışık yakar, yakmaz bu onların bileceği bir iştir.»**

Bu laflar ve yapılan işleri yan yana getirince ne demek istediği anlaşılıyor. Yani IMF'nin dediklerini yapacağız ama IMF dediği için yaptığımız **«izlenimini»** vermeyeceğiz. Yani millete daha iyi yutturuyoruz diyor. Sanki IMF'yi takmazmış gibi havalar basıyor: **«yeşil ışık yakar, yakmaz bu onların bileceği iştir»** diyor. Öbür yandan IMF'nin ağzından ne çıkmışsa sektirmeden uyguluyor. Kim yutar?..

Bu örneklerden de görüldüğü ve yazının başında da dediğimiz gibi finans - kapital yine tahakkümünü sürdürmek için bir CHP'li iktidar kurdu. Ancak bu hükümetin fazla uzun ömürlü olamayacağını iyi biliyor. Bu hükümetin işi IMF'nin isteklerini yani şu tedbirler paketini uygulamaya koymasıyla bitecektir. Ondan sonra, yani biraz kredi bulunduktan sonra, ücretlerin dondurulması, memleketin satışa çıkarılması muameleleri gelecek. Parababaları onları bu halka nasıl dayatacaklar? Bunun hesabını yapıyorlar. Metin Toker bu konuda şunları yazıyor:

«Fakat bu havai fişekleri tabansız bir hükümete ne süre payanda olabilecektir? IMF, kredi, döviz darboğazını şimdilik dönülmesi. Bunlar iyidir. Ama Türk ekonomisinin hastalığı daha derindedir. Türkiye, imkânlarının üzerinde yaşamaktan kesinlikle vazgeçmelidir. (...) Yeni devalüasyon hayat şartlarını daha da ağırlaştıracak. Buna karşılık fiyatlarla birlikte ücretlerin dondurulması değil, kontrol altına alınması bile böyle bir hükümetle mümkün olmayacaktır. Tarım gelirleri gene vergilendirilemeyecektir. Tüketim toplumu karekteri, kemerlerin sıkılması istenilemeyeceğinden değişmeyecektir. Demagoji, sıkıntıları sadece "haksız kazançlara bağlama gayreti" düzen değişikliği zümrüdü anka'sını uçurma, bir iktidarı ancak pek kısa mesafeye götürür. Benzin orada biter. Gerekli olan seçmenin yarısının temsilcisiyle öteki yarısının temsilcisinin samimi ve gerçekçi işbirliğidir.»

Bu sözlerin anlamı nedir? Bu iş böyle yürümez, faşizm paklar diyor NATO'su, IMF'si, parababası. CHP - AP koalisyonu bir tür 12 Mart rejimi demektir. Bu parlamenter görünümlü faşizm olmazsa, yekten bir askeri dikta öneriliyor. Parababaları işleyecekleri cinayetleri hiç sıkılmadan açık açık yazıyor. Dünyanın pek az ülkesinde böylesine deyneksiz gezilebilir.

Bu planlar, bizlere, sosyalistlere işçilere görevimizi göze batırırcasına bir kez daha gösteriyor. Zamana karşı bir yarış içinde en geniş emekçi kitleleri uyandırmak, uyarmak, örgütlemek zorundayız. Bunu yapmaya hiç kimsenin, hiç bir parti veya eğilimin tek başına gücü yetmez. Sosyalistler hızla bir blok oluşturup, son derece somut ortak bir programı kitlelere sunmalıdırlar. Bunu yapmadığımız, yapamadığımız takdirde finans-kapitalin korkunç komplosunu önlemek mümkün olamayacaktır.

Tarih Türkiye'yi ya faşizm ya devrim problemiyle karşı karşıya bıraktı. Ya faşizme kurban olacağız, ya faşizmin temelini yok edip gerçek demokrasiyi kuracağız. Türkiye solunun temsilcisi akıllıca davranıp güçlerini birleştirebilirlerse bu yapmaya muktedir olabilirler. Halk makinasını harekete geçiren küçük bir motor görevini başarabilirler.

V.P. Ankara'da

(Baştarafı 1. Sayfada)

kümetin IMF, Kıbrıs, Ambargo sorunları ile kuşatıldığını» söyledi. CHP'nin «anarşi»nin teşhisinde ikircikli davrandığını söyleyen M. Özler, **«Bu düzende halka karnındaki açlığı unutturmak için alnına namlu dayanmaktadır. "Anarşi"nin kökü budur. Namluyu dayayan soygun düzeninin parababalarıdır. Elbette ateşe değmezler, maşa kullanırlar»** dedi.

Memleketin içinde bulunduğu ekonomik ve politik ortamı, hükümetin durumunu özetle bu şekilde açıklayan M. Özler, sosyalistlere büyük görevler düştüğünü belirterek **«Kırk gün kırk gece düşünmeye gerek yok, ortak söylediklerimizi alt alta sıralayarak programlaştırabilmek yeter, bir diğerimizin gelmesini beklemek gerekmez, bir araya gelenler gelmeyenleri bir araya getirmeye çalışır. Çünkü Sosyalist Blok'u gerçekleştiremedikçe halkın derdine deva bulunamayacaktır ve bu da cesur olmayı gerektirir, davranmayı, ortaya atılarak göreve talip olmayı gerektirir.»** demiştir.

Daha sonra birlik konusunda diğer parti ve eğilimlerin tutumlarının değerlendirilmesine geçen M. Özler, **«TİP ve ilerleme kendi başına hareket etmeyi tercih ediyor, SDP bütün partiler bir araya gelmeden ben gelmem diyor»** diyerek **«O halde en azından birlik taraftarı olduğunu söyleyen TSİP, TEP, Emeğin Birliği, Kurtuluş, Devrimci Yol bir araya gelebilir ve gelmelidir, TEP esasen bu konuda en aktif ve en tutarlı davranandır, Emeğin Birliği sekterdir ama Devrimci Yol gibi o da olumlulaşmaktadır.»** demiştir.

«Önümüzde başka yol yoktur. Ya faşizm, ya da Demokratik Halk İktidarı için bir araya gelmek, bütün yollar bu ikisinden birine çıkacaktır» diyen M. Özler, CHP'nin de en azından içindeki tutarlı demokratların da Sosyalist Blok'un örgütlenmesiyle Cepheye çekilebileceğini söyleyerek sözlerini tamamladı.

Daha sonra toplantıya gelen mesajlar okundu. DİSK Yeni - Haber - İş Sendikası Ankara Şube Yürütme Kurulu adına M. Özcan tarafından gönderilen mesajda şöyle deniyordu: **«Sosyalist parti ve eğilimlere Cephe'nin kurulmasında herkesten daha çok görev düşmektedir. Sosyalist Parti ve eğilimlerin derhal bir araya gelerek bir program çerçevesinde koordineli hareket etmeleri, ortak kurmay merkezini oluşturmaları gerekmektedir.**

İşçi sınıfının bir demokratik kitle örgütü olan sendikamız tüm halk güçlerinin yer alacağı Cephede yerini almaya hazırdır. Zaten mücadele fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, semtlerde, kırlarda kısacası Türkiye'nin her alanında verilmektedir. Mesele hareketin merkezileşerek koordineli götürülmesi ve siyasî partiler aracılığı ile iktidara yönelinmesidir.

Vatan Partisi'nin tüm provokasyonlara ve sağdan, soldan gelen tüm sekterliklere rağmen verdiği mücadeleyi dikkatle izliyoruz. Hareketinizi işçilerimiz adına selâmlıyoruz.»

Toplantıya gelen diğer mesajların da okunmasından sonra Sosyalist parti ve eğilimlere söz verilmesine geçildi. Toplantıya konuk olarak davet edilen eğilimlerden sadece SDP il başkanının geldiği görüldü. TSİP gönderdiği mesajda şöyle diyordu: **«Sosyalist Blok'un ancak işçi sınıfımızın sosyalist siyasal güçlerinin kapsamlı bir temsili ile kurulabileceği, bunun dışındaki sosyalist veya demokratik birlik çabalarının iyi niyetli fakat sonuçsuz girişimler çerçevesini aşamayacağı ve böyle yöntemlerin zamanla birlik kavramını bilimsel ve sınıfsal içeriğinden koparacağı konusundaki parti görüşümüzden hareketle oturumunuza katılamayacağımızı belirtiriz.»**

Evet, TSİP toplantıya gelip toplantının kapsamını artırmak yerine, birlik kavramının bilimsel ve sınıfsal içeriğini halk önünde açıklamak yerine mesaj göndermeyi tercih etmişti.

Maddî engeller nedeniyle toplantıya gelemediklerini belirten Rızgari dergisi sorumlu yazı işleri müdürü gönderdiği uzun mesajının son bölümünde, **«En geniş yığınları gerçek kurtuluş saflarında örgütlemenin en olumlu ve en zor günleri yaşanıyor. Bu nedenle en geniş yığınların somut taleplerini programlaştırıp ilkelere bağlamalıyız. Aksi takdirde en geniş yığınları aktif mücadeleye kanalize etmekten söz edilemez. Bunun en önemli koşulu ise, çağdaş bir önderliğin yaratılmasıdır. Bu eylem ise, sosyalistlerin ilkeli birliğinden geçer.»** demekteydi. Olumlu bir yaklaşım demek gerekir.

Emeğin Birliği'nden arkadaşlar toplantıdan bir saat kadar önce salona gelerek toplantıya geleceklerini belirtmişlerdi. Daha sonra gelmediler, sorumluluklarının bilincinde olmaları gerektiğinden başka söylenecek birşey yok.

Diğer parti ve gruplardan ise hiç ses çıkmadı.

Toplantıya gelen SDP il başkanı konuşmak üzere kürsüye davet edildi. **«SDP olarak Sosyalist Blok'un oluşturulması taraftarıyız. Hiçbir zaman buna karşı çıkmadık, çıkmayız da.»** diyerek sözlerine başlayan il başkanı, **«CHP'nin dışındaki diğer sosyalist partilerin de en azından toplantı çağrısına gelmeleri, görüşlerini belirtmeleri, sosyalist blokun ilkelerini toplantıda belirtmeleri gerekirdi. Yoksa mesaj ileterek, başarı dileklerinde bulunarak Sosyalist Blok oluşturulamaz, bu imkânsızdır. SDP olarak biz bunu yineliyoruz. Vatan Partisi'nin diğer çağrılarına olduğu gibi her çağrısına katılacağız.»** diyerek sözlerini tamamladı.

Toplantı İl Başkanının **«Sosyalistlerimizi bir kere daha uyarabildiysek, şuraya kadar zahmet çekerek gelmiş insanlarımıza bu davanın önemini bir nebze olsun kavratabilmişsek bu toplantı için görevimizi başarmış sayılabiliriz.»** şeklindeki sözleri ile sona erdi.

Bu toplantı sonucunda şunu söylememiz gerekir ki, sosyalistlerimizin gevşekliği, halk önündeki sorumluluklarına sarılmayışları, bir cephede bir araya gelebilmek için hergün yeni bir adım atılmasını engellemeyecektir. Çünkü dava emekçi halkın davasıdır. Bizim bir araya gelmeyişimizin acısını en az bizim kadar emekçi halk çekmektedir. Halka layık olmak ise, her sosyalistin boynunun borcu olmalıdır.

Devrimci Derleniş

(Baştarafı 4. Sayfada)

aristokrasisinin eğilimlerini —ki bunlar şimdi hep Derleniş tarafından grup denerek bir hizaya konmaktadır— «tek partide» uzlaştırmaktan vazgeçecekdir.

Pratikde ise, Parti örgütlenmesinde her zaman istikrarsız davranmış küçük burjuva sosyalizmleri ile Bizantizmi bırakmalı işçi sınıfı içine yönelmelidir. Bu yöneliş onu kaçınılmazca Vatan Partisine getirecekdir. Tabii hâlâ proletarya sosyalizmi zemini üzerinde kalınabilmiş ise.

— BİTTİ —

«Türkiye» «İşçi» «Köylü»

(Baştarafı 1. Sayfada)

zetme ile açıklamıştı:

«Sıffiyn savaşında namuslu ve yiğit müslüman saflarını bozmak için tefeci-bezirgan Muaviye askerlerinin mızrakları ucuna Kuran'ı takarak, herkesden koyu 'müslüman' olduklarını göstermek istedikleri gibi, Sosyalizm demagogları da Marx'ın Kapital'ini ve başka 'kutsal kitapları' kalkan gibi kullanacaklardır. 'Toplum polisi'nin kalkanları ne ise, onlarınki de odur. Nitekim toplum polisi ne denli 'toplumcu' ise, demagoglar da o tür 'sosyalist'tirler. Bu sık sık unutturulmaya çalışılan doğruyu açıklıyoruz.» (...)

«...Finans-kapitalin bilinçli-bilinçsiz oyuncakları 'yeni' bir 'Aydınlık' getirdiklerini sanırlar. Oysa gölgedeki kurşunî efendiler yüzyıllardır bile bile lades oynuyorlar. Bugün adına 'CİA sosyalizmi' dediğimiz oyun ne ilktir, ne de sondur. Oyunun aktörleri gizli ajan siciline yazılmış mıdırlar? Kıçlarında polis tabancası var mıdır?... Orası ikinci kertedir. Aktörlerin objektif olarak yaptıkları Derlenilebilecek **her noktaya yalan dolan bombaları atmaksa, rolleri CİA sosyalizmi içindedir. Bizim için olayda hiç bir yenilik yok»** (Dr. H. Kıvılcımlı; CİA sosyalizmi Nasıl Yapılır? SOSYALİST Sayı: 19;9 mart 1971).

Yani partinin kuruluş bildirgesi ve programı, süslü devrimci lafların ötesinde, bozguncu rolünü de açık açık ortaya koymuyor değil. Kuruluş bildirgesinde, **«bütün ülkelerin iki süper devlete karşı, tek cephede birleşmeleri»** savunulmaktadır. TİKP'ye göre, iki süper güç: **«Sovyetler Birliği ve Amerika Birleşik Devletleri»**dir. Ve yine TİKP'ye göre bütün ülkelerin oluşturacakları **«cephe, esas darbeyi daha tehlikeli olan Sovyet Sosyal Emperyalizmine indirmeli»**dir. Görülüyor ki, TİKP, dünya halklarının başbelası Amerikan emperyalizmi ile, dünya halklarının dostu sosyalist Sovyetler Birliği'ni aynı kefeye koymakla da yetinmiyor, daha ileri gidiyor. Sovyetler Birliği'ni esas düşman ilan ediyor. Maocu çizginin, bütün devrimci sloganlarının, kesin devrimci gevezeliklerinin örtemediği gerici, karşı-devrimci öz burada yatmaktadır.

Dünya sosyalist sisteminin temel direği Sovyetler Birliği'ni Türkiye halkına ve işçi sınıfına düşman olarak göstermeye çalışan bu akımın, emperyalizmin aleti olduğunu hiç bir devrimci gevezelik kolay kolay gizleyememekte. TİKP, ABD, Alman, Japon v.b. emperyalistlerin dünya halklarına yutturmaya çalıştığı bir büyük yalanı, devrimci sözlerle süsleyip adam kandırmaya çıkmış bir provokasyon çizgisidir. Adında, sözlerinde «sosyalizm» vardır, ama bu «sosyalizm» finans-kapital gizli servislerinin «sosyalizm»i yani, «CİA sosyalizmi»dir. Emperyalistler, her geçen gün dünya halklarının sosyalizme doğru yönelişlerini artık iki yüzlüce önleme çabasındalar. Uluslararası finans-kapitalin kiralık katili Alman finans-kapitali de gerçek yüzünü halklardan gizlemek için sosyalist yaftasını takmış, kendisine **Nasyonel Sosyalist demiş** idi. Şimdi, onun da modası geçti. Finans-kapital çok daha keskin «sosyalist»leri kesiliyor. **«İhtilalci», «Proleter devrimci»** maskesi ile emperyalizmin savunduğu, sosyalist sistem düşmanlığı maocu çizgiye yaptırılıyor.

TİKP'in programı ise anti-sosyalist, karşı-devrimci niteliğini şöyle vurguluyor:

«TİKP, bütün ülkelerin proletaryası ve ezilen halkların kurtuluşu için, Rus sosyal-emperyalizmini ve Amerikan emperyalizmini yıkma hedefine yönelen, üçüncü dünyayı temel alan ve ikinci dünya ile ittifak eden devrim stratejisini savunur ve uygular. Parti, savaş kundakçısı iki süper devlet ve özellikle daha tehlikeli olan Rus sosyal-emperyalizmine karşı dünya halklarının en geniş birleşik cephesi için mücadele eder. (TİKP programı, madde: 3)

Böylece maocu çizgi önce **ikinci dünya** dediği Alman, Fransız, İngiliz v.b. emperyalizmleri ittifak edilecek güç olarak koyuyor. Her şeyden önce uluslararası finans-kapitalin sınangılı kiralık katili, savaş kundakçısı intikamcı Alman emperyalizmini aklıyor; halkımıza **dost** diye yutturmak istiyor. Ardından, ABD emperyalizmini daha az tehlikeli olarak niteleyip başta Sovyetler Birliği'ne ve dünya sosyalist sistemine düşmanlığını ortaya koyuyor. Emperyalizmin, ve yerli finans-kapitalin kullanmaktan vazgeçmeyeceği anti-sovyetizm ve anti-komünizm silahını keskinleştirmeye çalışıyor.

TİKP, sosyalizm maskeli karşı-devrimci faaliyetlerin ne ilki, ne de sonuncusudur. Türkiye burjuvazisi yabancı efendilerinden aldığı derslerle bu konuda epey çaba sarfetti. Dr. H. Kıvılcımlı, aynı yazısında taa mütareke yıllarından beri yapılan «sosyalist» hatta «komünist» maskeli karşıdevrimci faaliyetleri ve rollerini şöyle açıklıyor:

«Türkiye'nin Modern Tarihini azıcık yaşayanlar ve bilenler, mütareke yıllarında yabancı emperyalist ajanlarının ve yerli burjuvazinin hangi 'iştirakiyun' (komünizm) ajanlarını nasıl piyasaya sürdüklerini hatırlarlar. Bunların başlıca görevleri: Türkiye'de gerçekten bir işçi sınıfı partisi'**nin doğuşunu önlemek, baltalamakdı.. Bunu yapamayınca;** ya herkesten daha önce **davranmış görünenerek bir** 'Sosyalist Parti' **hatta** 'Komünist Parti' **kurmaya girişmek yolunu tuttular; yahut** işçi sınıfı partisi **içine sızarak, orada keskin** 'Sosyalizm', **hatta** 'komünizm' **formülleriyle el çabukluğu marifet, hokkabazlık yolundan** provokasyonlar **ve** mız **çıkarmak görevini en** 'Bilimsel' **yahut en inadına 'devrimci' perdesi altında yerine getirmeye koyuldular.** (Dr. H. Kıvılcımlı, CİA sosyalizmi nasıl yapılır?)

Finans-Kapital, Maocu çizginin tüm keskin devrimci gevezeliklerinin «Sosyalist», «ihtilalci», hatta «komünist» maskesinin sosyalizm düşmanlığı için iyi bir yol olduğunun bilincinde. Devrimciler, demokratlar, sosyalistler de aynı ölçüde bilinçli olmak zorunda. Bu akımların karşı-devrimci özünü gerici niteliğini, anti-komünizmin ve anti-sovyetizmin aleti olduklarını işçilere, köylülere tüm yurtseverlere yorulmadan anlatmak gerekir. Bunu yaparken de, halka ve işçi sınıfına hizmet uğruna bu akımlara katılmış olan iyi niyetli devrimcileri uyarmak, yürüdükleri yanlış yoldan döndürmek, onları ikna etmek vazgeçilmez devrimci görevlerimizden olmalıdır.

Özür ve Düzeltme

Gazetemizin 53. sayısında çıkan "MESS İLE ANLAŞMADA NELER VERİLDİ, NELER ALINDI?" başlıklı yazımızda, ters ve yanlış anlamlara neden olabilecek "tashih" hataları yapılmıştır.

3. sahife, 1. sütun, 2. paragraf :
"MESS konunun önemini ve ciddiyetini çok iyi kavradıkları için bu sorundan hiç taviz vermemişler ve sonuna kadar uzlaşmaz davranarak, sendikanın talebini kabul **etmemeyi** başarmışlardır."

3. sahife, 4. sütun, 3. paragraf :
"İkincisi: Metal işçilerin sınıf bilincinden **şüphemiz** yok."

3. sahife, 4. sütun, 4. paragraf :
"Grevlerin, grev yerinin bir sosyalizm okulu haline **getirelememesi** sonucu (...) ......"

3. sahife, 4. sütun, 4. paragraf :
"Bu grevin kırılmasında işçilere sosyalist bilinç **verilememesi** ve sendika yöneticilerinin işçilere ve işyerlerine ilgisizliği büyük rol oynamıştır."

Şeklinde olacaktır. Bu teknik hataları düzeltir, okuyucularımızdan özür dileriz.

REFERANDUM YUTTURMACASI

İRADE BEYANI YÖNTEMİYLE; İŞÇİLERİN DİLEDİĞİ SENDİKAYA ÜYE OLABİLMELERİ DEĞİL, İŞVERENLERİN BEŞİNCİ KOLU GANGSTER VE SARI SENDİKALARA TUTSAKLIĞI PERÇİNLENMEK İSTENMEKTEDİR.

Önce bir hatırlatmayla başlayalım: Söylediklerimizle ve söyleyeceklerimizle saygın Sol'lar (!) arasına girmediğimizi ve giremiyeceğimizi biliyoruz. Ama rütbeye eriştiği protokola dahil olabilmek uğruna gerçeği ortaya koymaktan da kaçınmayız.

Evet! CHP'nin programına ve seçim bildirgesiyle Ulusal birlikçi Hükümet programına da alınan Sendika Seçme Özgürlüğü (Referandum: gizli oy-açık sayım) nihayet Çalışma Bakanının son açıklamasıyle İRADE BEYANI adını alıverdi. Bu noktada işçilerin serbest iradesinin açıklanması gibi görünen, irade beyanı hint kumaşı örtüsünü biraz aralamaya çalışalım.

Uzun-uzadıya açıklamaya gerek yok. Finans-Kapital tahakkümünün nisbi demokrasi koşullarında bile, her türlü seçim (Milletvekili, Belediye, Muhtarlık); gizli oy-açık sayım esasına göre yapılır. Kişi iradesinin serbestçe oluşumu görüntüsü için, böyle bir uygulama zorunludur. Aksi takdirde seçim yapmanın gereği yoktur. Fakat tüm seçimler gizli oy-açık sayım esasına göre yapılır da, acaba sıra işçinin sendikasını seçme işine gelince neden, tam tersi (açık oy-gizli sayım ilkesine göre işleyen) seçim yöntemi uygulanmak istenir? Şundan: Çünkü Milletvekili, Muhtarlık vb. seçimlerinde Tefeci-Bezirgan ağlarıyle kıskıvrak bağlanmış halkımızın OY'unun gizliliği binbir hileli ve zorbacı yollardan önlenip; hangi partiye ve adaya yöneldiği her zaman açığa çıkarılabilinir. Bu nedenle köylümüzün efendilerimizin istemediği parti ve adaya oy kullanması ölümlerden ölüm beğenmek olur. Ve bunu göze alabilmek de pek kolay olmadığından, sandıktan hep Finans-Kapital ve Tefeci-Bezirganların adayları çıkar. Ama fabrika cehenneminde modern işçi sınıfımız; ezik, bitik Tefeci-Bezirgan pençesindeki köylü değildir. Kitap üzerine yemin pazarlığına da hiç giremez. Gizli oy ile işleyecek bir seçimde, patron güdümündeki gangster ve sarı sendikalar havalarını alırlar.

Ne var ki; müzmin işsizliğin kangrenleşip, çığ gibi büyüyen işsizler ordusunun, çalışan her işçinin yerine çok düşük ücretle geçmeye hazır olduğu geri kalmış ülkelerde; kolayca işten atılıp açlığa mahkum olma durumunun, işçi sınıfımızın atılımını sınırlamadığı da söylenemez. Bu yüzden patronun huzurunda yapılacak bir seçimde onun istemediği bir sendikaya üye olduğunu söyleyebilmek, açlığı göze almak gibi yiğitlik isteyen bir davranış olacaktır. Hukuk devleti ve Hukukun üstünlüğü ilkesini göklere çıkarıp, daha aşağıda söz etmemeye adeta yeminli olanlar çok iyi bilirler ki; bunun adına en yalın deyimiyle (hukukta) kişiyi müzayaka altında bırakma denir. Sabah-akşam hukukun üstünlüğü sakızını çiğneyenler; nedense işçi sınıfımız söz konusu olunca, bunu tükürüp atmaktan hiç çekinmezler.

Biliyoruz... Bunun eski uygulamaya göre ileri bir adım olduğunu kabul etmiyor musunuz? Öyleyse siz işçi sınıfı devrimciliği adına her türlü demokratik kazanıma karşı çıkan bozguncular (goşistler)'siniz denecek. Ama önceki yıllarda Tekstil Sendikasının başına gelen İzmir ve Adana'daki uygulamalara baktığımızda; bu İRADE BEYANI yönteminin hiç de demokratik olmadığı, tersine tam yukarıda belirttiğimiz gibi sonuçlandığını görmüşüzdür. Ayrıca bir an için eskiye göre ileri bir yöntem olduğunu varsaysak bile, bunu bir lütuf olarak değerlendiremeyiz. Verene bakma, almak isteyene bak derler. İsteyen işçi sınıfımız; gizli-oy, açık-sayımlı REFERANDUMU birçok işyerinde bileğinin hakkına almış, bazı mahkemeler de bu uygulama içine girmiş idiler. Hatta Yargıtay Hukuk Genel Kurulunun yetkili sendikanın belirlenmesinde sahteliğin önlenmesine ilişkin kararı da, soruna bir ölçüde çözüm getirmiştir. Artık bundan sonraki yöntem; ancak gizli oy-açık sayım esasını öngören REFERANDUM olabilir, onun sosyalaştırılması ve kullanılınca geri tepecek silâh demek olan İRADE BEYANI değil.

Kaldıki gerçek anlamdaki referandum bile; iş yasasının 13 ve 17. maddeleri, grev hakkını kullanılmaz hale getiren 274,275 sayılı yasa hükümleri Anayasaya aykırı olarak muhafaza edildiği sürece, işçinin dilediği sendikaya üye olma özgürlüğünü sağlamaya yetmeyecektir. Acı deneyleri İzmir Çiğli Tariş İplik fabrikasıyle, yine İzmir Aliağa rafinerisinde yaşandı. Tariş'ten ve Rafineri'den 400-500 sendika üyesi işçi kapı dışarı edilerek, grev oylamasıyle yetkiler düşürüldü.

Tüm bunları bilmiyen duymayan pek az kişi kaldı. Buna rağmen garipti ki, acı olayları bizzat yaşayan DİSK ve genel başkanı; İRADE BEYANI yöntemini getirdiği için teşekkürlerini iletip iktidarı desteklediğini bildirmektedir.

Eh... Gerçek referandumu önlemek için, taa 1974'lerde Halil Tunç da, irade beyanına «okey» demişti. Hiç değilse iki genel başkan bir noktada birleştiler. İşverenlerimize muştular olsun, iki konfederasyonun yurt sorunlarında birleşemediklerinden yakınır dururlardı. Artık istedikleri oldu. Ne kadar sevinseler azdır.

Fakat herşeye rağmen işçi sınıfımız ve onun partisi (Vatan Partisi); kullanınca geri tepip kendisini yaralayacak olan İRADE BEYANI bozuk silâhını bir kenara atıp REFERANDUM hakkını söke söke alacaktır.

İstendiğinde kapatılıp, sıkışıldığında başka binaya taşınıp bir türlü sendikalaştırılmayan batak işverenlerinde çalışanlarıyla birlikte, tüm işçi sınıfımız; sendika üyeliğine ve güvencesine ise, ancak kendi partisinin (Vatan Partisi) asgari programında yer alan Sendika-Mümessil birlikleri-sınırsız grev hakkı ve ağır sanayi ile kavuşacaktır.

Toplantı siyasi içerikten yoksundu

DİSK'İN 11. YILI KUTLANDI

DİSK'in 11. Kuruluş Yılı ile ilgili hazırlanan toplantı.

DİSK'in 11. kuruluş yılını kutlama töreni 13.2.1978 tarihinde DİSK genel başkanı Abdullah Baştürk'in açış konuşnuşması ile başladı.

Toplantıya, başından sonuna dek bir anarşi ve curcuna hakimdi. Toplantıya katılanlar genellikle öğrenciler ve sendikacılar idi. İşçi sınıfının ikinci büyük sendikal örgütü olan DİSK'in toplantısında ne yazık ki işçiler parmakla gösterilecek kadar azdı. İşçi sınıfının yönetip yönlendirmediği toplantıda disiplinden de eser yoktu.

İşçi sınıfının birliği ve sınıf sendikacılığını vurgulayan sloganların çok uzağında atılan sloganlarla, toplantı bağrışma ve şamataya boğuldu.

Bütün bu bağrışmalar arasında DİSK genel başkanı Abdullah Baştürk, DİSK'in geçmişi ve önemi üzerine bir konuşma yaptı. Konuşmada DİSK in sadece olumlu yanları abartılarak ele alınmış, hatalara hiç mi hiç değinilmemişti. Özellikle geçtiğimiz günlerde, DİSK'i bölünme noktasına getirmiş olaylara mutlaka değinilmeli, bunun bir otokritiği yapılmalıydı. Bu, hataları örtme ve saklama çabası elbetteki işçi sınıfının bilimsel, hatalardan korkmayan, açık yürekli tavrı değildi. DİSK I sadece olumlu yanlarını abartarak ve olduğundan daha başarılı göstermek sendikalizmin ve burjuva sosyalizminin, işçi sınıfını aldatıcı, gerçekleri gizleyici metoduydu.

DİSK'i 11. kuruluş yılında hatalarıyla ve sevaplarıyla ele almamak, başarıları abartıp hataları yok saymak DİSK'i ilerletici ve geliştirici bir tavır değildir.

Abdullah Baştürk'ün konuşmasında sık sık sosyalizm sözcüğü geçiyordu. DİSK gibi bir işçi sendikasının toplantısında işçilerin bulundurulmayışıyla, hataların gizlenmesiyle ve küçük burjuvalara hitap eden toplantı programıyla, bu sosyalizmin işçi sınıfı sosyalizmi olmadığı, burjuva sosyalizmi olduğu açıkça sırıtıyordu.

Toplantı da siyasî muhteva dan tamamen yoksundu. Toplantıya katılanlar, böyle bir toplantı ile eğitilmeli, bilgilendirilmeliydi. Bu da, en başta sosyalist partilere kısa da olsa bir konuşma imkanı verilerek sağlanabilirdi. Bırakalım konuşmayı, mesajlar bile «çok mesaj geldiği» gerekçesi ile okutulmadı. Açıktır ki, toplantıyı düzenleyenler gelenleri siyasî bakımdan eğitmek yerine şarkılı, türkülü bir vakit geçirmeyi amaçlamışlardı.

Burjuva sosyalizmi ve sendikalizm daha önceki 9. ve 10. kutlama törenlerinde olduğu gibi gösterişe ve lükse önem vermişlerdi. Bu gösterişli törenler artık DİSK'in bir geleneği haline gelmiştir. Güle oynaya, işçi sınıfı adına nutuklar atılmış, top lantıya gösteriş ve lüks hakim olmuştur.

DİSK'in 11. kuruluş yılını kutlama töreni siyasî muhtevadan yoksun bir şekilde sona erdi. Elbetteki, işçi sınıfının gözünü boyayarak, onu işçi sınıfı siyasetinden uzak tutmak, sendikalizmin batağında boğmak ilanihaye sürmeyecektir.

Sınıf bilinçli işçiler, sendika yönetim organlarına gelerek, sendikalizmin ve burjuva sosyalizminin yüzündeki o gösterişli peçeyi indireceklerdir. Ancak o zaman, işçi sınıfı kendine yaraşır sade ve eğitici törenler düzenleyebilecektir.

İşçi sınıfının partisi, Vatan Partisi işçi sınıfı içinde örgütlendikce işçi sınıfının sendikal örgütleri olan sendikalar sınıf sendikacılığı temeli üzerinde inşa edilecek, sendikalar bir hayat ve sosyalizm okulu haline gelebilecektir.

Devrimci Derleniş ve «Tek Parti» rüyası: 6

PARTİ ANLAYIŞI

Şöyle denir:

«Cephe birliğini kurmaya ve yürütmeye "bir partinin gücü yetmez" diyorlar. Böyle saçma şey olur mu hiç? O, "bir parti" eğer "çelik çekirdek" (proletarya partisi) ise nasıl gücü yetmez?» (Dev. Der. s. 3).

Burada «proletarya partisi» ve «güç» eşitlenmektedir. Eğer bir proletarya partisi cepheyi kurup yürütemiyorsa bu «saçma»lık oluyor. Elbet olay böyle değildir. Dimitrov dünya örneklerinden ders çıkartırken şöyle der:

«Büyük Britanya'nın işçi önderleri: "işçi partisinin kurduğu birleşik cepheye küçücük komünist partileri katkıda bulunabilirler mi?» diyor. Avusturyalı Sosyal Demokrat önderler de o küçük Avusturya Komünist Partisi için aynı şeyi söylemişdi, hatırlarsınız. Olaylar ne gösterdi bize? Avusturya'daki faşist tehlikeye tam zamanında dikkati çeken ve işçileri savaşmaya çağıranlar, Otto Baver ve Renna önderliğindeki Avusturya Sosyal Demokrat Partisi değildi; o küçük Avusturya Komünist Partisi idi. İşçi hareketinin tüm tecrübeleri şunu göstermişdir: Komünistler sayıca az olmalarına rağmen, proletaryanın militan eyleminin ardındaki dürtücü güç olmuşlardır.» İşte cephe kuramayan Komünist Partiler. Bunlar «küçücük» diye ne yapmalı?

Devrimci Derleniş dövüşerek güçlenecek bir Parti yerine, «güçlü» bir Partiyi bekliyor. Öyle bir Parti'nin cepheyi kurup yürütmeye «nasıl gücü yetmez?» İşte gönülde yatan herkesi «gücü» ile hizaya getiren bir Partidir. Fakat ne zaman, nasıl güçlenir? Bu sual cevaplanmaz. Veya «komitelere» havale edilir.

Yine Parti meselesinde daha doğarken dünyayı fethetme mantığı Derleniş'in en önemli sapıtmasıdır.

Proletarya Partisi var demek de, yok demek de bir «iddia»dan ibaret oluyor. Elde hiç bir «mihenk taşı» kalmıyor.» (Dev. Der. s. 2).

Devrimci Derleniş Parti varlığının sadece bir iddia olmasına içerler. O ister ki Parti doğarken kendisinin Proletarya Partisi olduğunu dünya aleme ispatlayabilsin. Eğer bunu yapamaz da Devrimci ortamda bir iddia olarak kalıverirse buna dayanamaz.

Lenin, RSDİP'nin işçi sınıfının prtisi olduğundan bir an bile şüpheye düşmedi ama, aynı Lenin «hangi partinin gerçekden sosyalist olduğu ve işçi sınıfının partisi olduğu sonucu (...) ulusal partiler arasındaki mücadelenin sonucu ile çözümlenir» (Sendikaların tarafsızlığı) demekten de kendini alakoymadı.

Öyleyse Lenin'in RSDİP'e işçi sınıfının partisi demesi «mücadelenin sonucu»na kadar bir iddia olarak kalmışdır.

SONUÇ

Bir iki kelimeyle; Devrimci Derleniş, grup kelimesinin altına bu grupların sınıf ve zümre temellerini koymalıdır. Bunu yaptığında, başına proletarya sosyalizmi ile küçük burjuva sosyalizmini veya amele

(Devamı 3. Sayfada)

Demokratik Eğitim Kurultayı üzerine

TÖB-DER'in düzenlediği Demokratik Eğitim Kurultayı 4-11 Şubat tarihleri arasında toplandı. Kurultay umulan sonuca ulaşamadı, yerine getirmesi gereken görevlerin üstesinden gelemedi.

Kurultay'ın toplanması başlıbaşına bir olumluluk olmasına rağmen, bir hafta süren çalışmaları sorunları çözümleyici olamamış, yetersiz kalmış, tartışmaların pek çoğu kararlarla taçlandırılamamıştır. Hiç şüphesiz bu durumun birinci dereceden sorumlusu TÖB-DER merkezi ve Kurultay Hazırlık Komitesidir. Kurultay'a çağrılı olan demokratik örgütler de, Hazırlık Komitesine yapıcı ve ilerletici öneriler götürmemekle sorumluluğa ortaktırlar. Delegelerin hazırlıksız oluşları da Kurultay'ın başarısını olumsuz yönde etkileyen diğer bir nedendir.

Bir soruna da değmeden geçmeyelim. Kurultay'da Genel Merkez'e ve Hazırlık Komitesine muhalif görülen delegeler de, en az merkez kadar hazırlıksızdırlar; ve ne yapacaklarını, ne yapılması gerektiğini bilmiyorlardı. Ondan da hiç bir ciddi eleştiri ve öneri getiremediler.

DEK, görevlerinin üstesinden gelemedi

Bol bol usul hakkında söz alarak «muhalefet yapıyoruz» diye kurultay çalışmalarını çıkmaza sokmaya çabaladılar.

Kurultay'ın verimli olamayışının başlıca nedenleri şunlardı:

1 — Kurultay gündemi olağanüstü yüklü tutulmuş konuların seçiminde öncelik aranmamış, yığınla sorunun bir haftalık kurultay çalışması sırasında çözülebileceği varsayımından hareket edilmiştir. 5 günde 15 bildirge görüşülmüş 10 panel yapılmış, çok sorunu görüşüp çözelim derken, hiç bir sorun yeterince tartışılamamış, çözüm yolları önerilememiştir. Pek çok konunun tartışması 5 dakika ile sınırlandırılmak zorunda kalmıştır.

Gündemin bu ağırlığı altında çalışmaların oturması gereken temel de gözden kaçmış konular soyut, birbirinden kopuk biçimde ele alınmıştır.

Oysa DEK, şu iki ana problemi eline boyuna tartışıp sonuçlandırmalı, diğer sorunları bu temele oturtmalıydı.

a) Eğitim Tarihçemiz: Bugüne dek izlenen Eğitim politikaları. Bu eğitim politikasının, ülkenin ekonomik ve politik gelişimi ile ilişkisi. Bunlardan çıkarılacak derslerle, Devrimci ve Demokratik bir Eğitim Politikasının ne olması gerektiği.

b) Türkiye'de Öğretmen ve Öğrenci Örgütlenmelerinin ve bugünkü durumu; sendikalaşmak için somut mücadele yöntemleri.

Bu iki sorunun çözümü, diğer bütün konulara ışık tutacak, çözümlerini kolaylaştıracaktı. Ne var ki birinci konu gündeme hiç alınmamamış, ikinci konu bölük-pörçük ve soyut olarak alınmış, olumlu bir noktaya varılmamıştır. Kısaca Kurultay ana soruna girmemiş, çevresinde gezinip durmuştur.

2 — Kurultay hazırlık çalışmalarında bildirge ve panel hazırlıklarında uzman mantığı ile hareket edilmiştir. Oysa Eğitim uzman işi olmaktan çok, politika sorunudur. Siyasî partilere Eğitim tarihçesi ve politikası konusunda görev verilmeli onların, görüş ve önerileri alınmalıydı. Fakat Hazırlık Komitesi Eğitim tarihçesi ve politikası konusunu gündeme almadığı gibi siyasî partilere de görev vermemiştir. Bizce bu konu ve siyasî partilere görev verilmeyişi başarısızlığın ana nedenidir.

3 — Bildirgeler hazırlayıcılara verilirken içeriklerinin tesbit edilmemesi, bir çok Bildiriyi soyut, neyi amaçladığı belli olmayan bir duruma sokmuş, netice de sadece zaman israf edilmiştir.

4 — Pek çok Bildirgenin metni ancak toplantı anında delegelere ulaştırılabilmiş, delegelerin hazırlanma imkanı ellerinden alınmıştır. Hazırlık Komitesi gecikmeyi önleyici tedbirle almalıydı ve alabilirdi.

Çalışmaları zaafa uğratıcı bu nedenler önümüzdeki Kurultaylarda giderilebilir, giderilmelidir. Hatalardan ders almasını bilmeliyiz. Diğer yandan başarısızlığı abartıp spekülasyonlara girmek, hiç bir ciddi eleştiri yöneltmeden yaygara kopartmak kimseye, hiç bir gruba kazanç sağlamaz. Demokratik Eğitim Kurultayı ve daha önce yapılan TÖS'ün Devrimci Eğitim Şurası önümüze pek çok deney yığmıştır. Sorun bu deneylerin ışığında önümüzdeki günlere hazır olmaktır.

Dört dakikada halkın cebine

(Baştarafı 1. Sayfada)

lir. Çünkü, onlar en yüksek minareden, parlamentodan ezan okumaktadırlar. Radyosu, televizyonu, basını onların elleri altındadır.

Halkın bugüne kadar gördüğü, tanıdığı milletvekillerinin hali budur. Bir de, işçi sınıfımızın partisi Vatan Partisinin milletvekilliğinden ne anladığına bakalım. Vatan Partisi Programı bu konuda şunları der: «...Mebus maaşı, orta hayat endeksinden yukarı çıkmayacak, yani milletvekillerinin gelirleri, halkın ortalama gelirinin üstünde olmayacak. «Tahsisat yerine, bütün taşıt, ulaştırma ve seyahat masrafları (devletçe sağlanamayan yerde faturası devletçe ödenerek) bedava olacak.» «Buna göre, şimdiki bizim milletvekillerinin çıkardığı kanundaki gibi, milletvekilleri görevden ayrıldıktan sonra değil de, iş yaparken, halka hizmet ederken devletin imkanlarından yararlanacaktır.» «Yirmibeş seneden beri ilk defa konuşuyorum» ömrümüz meclisin kahvesinde geçti» diyen mebusun yerine işe ve istihsale bağlısı gelecek. «Yani milletvekilliği halkın sırtından geçinen ona ihanet eden, çalışmayan insanlardan değil de, bizzat üretmen vatandaşlardan, yani emekçi insanlardan oluşacak. «Her mebus, yüz köyle şahsen muhabere ve temas edip, seçmenlere sık sık hesap vermeye gidecek.» Eğer seçmenine hesap veremezse, yine seçmenler tarafından geri çağrılabilecek. Yani, milletvekilleri bugünkü gibi seçmenleriyle, vatandaşla seçimden seçime değil, direkt ilişkide olacak. Bizzat kendisi seçmenine hesap verecek ve en az yüz köyle ilişkili olacak. Vatan Partisine göre, Halkla bütünleşmiş, onların dertlerini bilen, onları çözebilecek gerçekten halk temsilcisi olan kişiler milletvekili olabilecektir. Milletvekili halk için, halkla birlikte iş yaparak ve gerçekten halk tarafından onun güvenini, sevgisini alarak iş başına gelecektir.

İşte gerçekten adına layık halkın temsilcisi milletvekili böyle olmalıdır.

Sosyalist

DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Haftalık Siyasî Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar) / Sahibi : Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür : Mehmet Akyol / Adres : Nuruosmaniye Cad. Garant İş Hanı No: 36 - 2/7 / Dizgi - Baskı : Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel : 27 45 71 / Son Baskı Tarihi : 22 Şubat 1978 / Abone Şartları : 6 Aylık 36 TL., Yıllık 72 TL.